

ZÁPAS

O DUŠI 147

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

ZIMA 2020
ROČNÍK 31

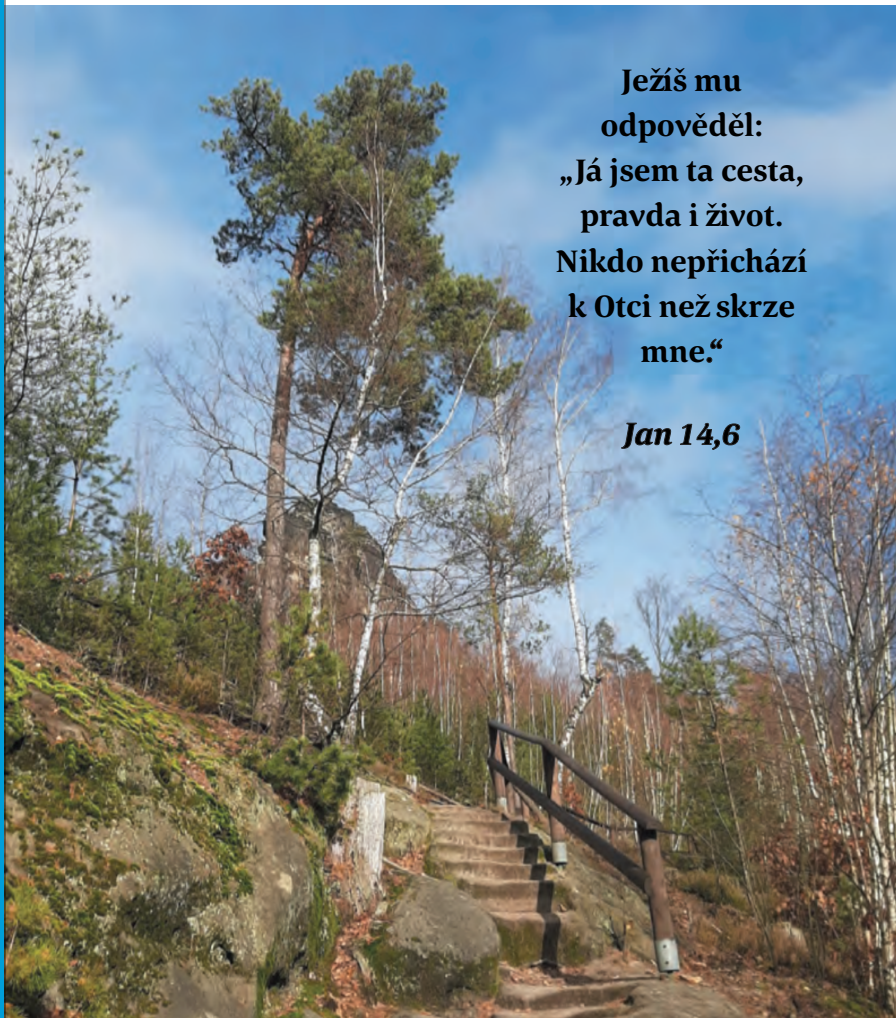
Sola Scriptura – Jedině Písmo

Solus Christus – Jedině Kristus

Soli Deo Gloria – Jedině Bohu sláva

Sola Gratia – Jedině milostí

Sola Fide – Jedině vírou

**Ježíš mu
odpověděl:
„Já jsem ta cesta,
pravda i život.
Nikdo nepřichází
k Otci než skrze
mne.“**

Jan 14,6

OBSAH

Maminka	3
Pán Ježíš Kristus	4
Pán budiž svatý ve vašich srdcích	9
Čtyři stálé důvody proč Boha chválit	10
Telefonát věrného čtenáře	15
Kratičká zpráva o morové nákaze	16
Sedm důvodů proč učit své děti o historii církve	21
Třináct lží, na které nás chce hřích nalákat	23
Proměňující milost v manželství II.	24
Patero úskalí peněz	33
Dávání	36
Znovuzrození bohů (1)	37
Je těžké odlišit ho od neobráceného člověka	39
Jako Pán odpustil vám, odpusťte i vy!	40
Problém výzvy k příchodu dopředu	44

ZÁPAS O DUŠI © vydává Spolek
Reformace.cz, Hošťálkova 1C,
169 00 Praha 6, IČ: 41605012
Odpovědný redaktor: Jan Suchý
Redakční rada: Milan Bulák, Julie Petrecká,
Klára Steiger, Pavel Steiger, Iva Suchá
Číslo 147 vyšlo 10. 12. 2020.
Evidenční číslo MKČR: E 11180
Fotografie na tit. straně: redakce
Sazba: Jaroslav Kernal
Tiskne Grafotechna plus, s. r. o.,
Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13 –
Stodůlky
Vychází čtyřikrát do roka. NEPRODEJNÉ!
ISSN 1804-2880 (Print)
ISSN 2336-8330 (Online)

2021 Zimní konference Zápasu o duši & Poutníkovy četby

Vážení čtenáři a naši příznivci
Zápasu o duši a Poutníkovy četby.
S lítostí vám oznamujeme, že
vzhledem ke stávající situaci se
nebude konat každoroční Zimní
konference, která měla proběhnout
v lednu 2021 v hotelu Krystal
v Praze.
Děkujeme za pochopení.

Korespondenční adresa:

Spolek Reformace.cz
Hošťálkova 1c, 169 00 Praha 6
Telefon: (+420) 472 741 623
Email: zapasodusi@gmail.com
Dobrovolné příspěvky pošlete
příloženou složenkou
nebo převodem z účtu.

Číslo účtu:

2600196560 / 2010 (ČR)
SK108330000002600196560 (SK)

MAMINKA

Redakce

Do redakce nám často telefonuje jedna milá sestra, která miluje Pána Ježíše Krista tak moc, že mě to velmi povzbuzuje a vůbec mi její telefonáty přinášejí radost. Ráda bych se s vámi podělila o jeden krásný příběh, se kterým se mi svěřila:

Moje maminka se narodila v rodině s devíti dětmi. Jako jediná z nich měla od narození těžkou srdeční vadu, která se stala příčinou toho, že sama zvládala jen málo věcí. O to více se upnula na Pána Ježíše Krista a u něj hledala sílu a povzbuzení. Byla to postavou maličká žena (jen 150 cm), ale duchem byla veliká. Tak se stávalo, že když za ní přicházeli bratři a sestry, aby ji povzbudili v její nemoci a nemohoucnosti, nakonec sami odcházeli velmi povzbuzeni, a to skrze její hluboké porozumění Písmu, které tak dobře znala a stále používala.

Já sama jsem měla velmi šťastné dětství, protože maminka nemohla pracovat a zůstávala tedy stále doma. Takže pokaždé, když jsem přišla domů, bylo tam tolik lásky! I když někdy byly třeba jen brambory na loupáčku, protože po válce nic jiného nebylo, byly podávány s velikou láskou. Vůbec mi nevadilo, že jsem doma musela prát, uklízet a pomáhat, protože mi maminka všechno vynahradi-la svou moudrostí, kterou nám předávala. Ukázala nám ty pravé hodnoty, které zůstávají navěky, a pomohla nám, abychom je sami přijali.

Jednou, když už byla maminka stará a upoutaná na lůžko, přišla jsem k ní a usedla na její posteli. Krásně a s láskou jsme se na sebe dívaly, protože jsme se měly moc rády, a maminka začala mluvit: „Člověk může buď zestárnout, nebo uzrát.“ „Jak to myslíš, maminko?“ zeptala jsem se. Maminka odpověděla: „Víš, když budeš žít po způsobu tohoto světa, honit se za věcmi, spěchat, hromadit peníze a majetek, tak jednou zestárneš a umřeš. Když ale budeš následovat Pána Ježíše Krista, přimkneš se k němu a budeš se od něj učit, porosteš ve svatosti a ve službě. Pak budeš zrát jako dobré ovoce a jednoho dne přijde Pán a to dobré ovoce utrhne a vezme si je k sobě domů. Píše se o tom i v Bibli: ‚Ti, kdo v domě Hospodinově jsou zasazeni, kdo rostou v nádvořích našeho Boha, ještě v šedínách ponosou plody, zůstanou statní a svěží, aby hlásali, že Hospodin je přímý, skála má, a podlosti v něm není!‘ (Ž 92,14–16).“

Kéž bychom i my zůstávali v Pánu Ježíši.

Vaše redakce

PÁN JEŽÍŠ KRISTUS

Jan Suchý

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. (Fp 1,2)

„Bůh vyvýšil Krista nade vše a dal mu jméno nad každé jméno. Pro jeho jméno budou odpuštěny hříchy každému, kdo v něho věří – kdo vzývá jméno Páně, bude spasen.“ Pojďme spolu prozkoumat, jaký význam má to nejdůležitější jméno Pán Ježíš Kristus.

1. Pán: řecky kyrios

Překlad hebrejského textu Starého zákona do řečtiny, který vznikl ve 3. století před Kristem v Alexandrii, v dnešním Egyptě, se nazývá Septuaginta. Byl určen pro židy, kteří byli už tehdy rozeseti do všech možných koutů světa. Nežili v Izraeli, ani nepoužívali hebrejštinu, nýbrž řečtinu. Když se Nový zákon odkazuje na nějaký oddíl ve Starém zákoně, obvykle jde právě o znění ze Septuaginty. V tomto překladu Starého zákona je použito řecké slovo Kyrios, tedy Pán. Překládá se jím slovo Jahve, Bůh Izraele. Je třeba připomenout, že židé byli přísní monoteisté. Bůh je jeden. Pamatujete? Jde o vyznání Izraele, které přinesl Mojžíš:

Slyš, Izraeli, Hospodin Bůh náš, Hospodin jeden jest. (Dt 6,4 Kr.)

A přece apoštol Pavel, sám „obřezán osmého dne, z rodu izraelského, z pokolení Benjamínova, Hebrej z Hebrejů“ (Fp 3,5) neváhá tento titul používat pro Ježíše Krista! On je Pán, Kyrios, jediný Bůh, Jahve Starého zákona. Znovu a znovu opakuje Pavel adresátům svých dopisů: Ježíš Kristus je Kyrios, Pán, on je Jahve, on je Bůh. To je ten Ježíš Kristus, ke kterému Pavel vede církev ve Filipis a ke kterému Pavlovými ústy a stránkami našich Biblí vede nás všechny dnes Duch svatý. Vězte, že každý lidský jazyk vyzná jednoho dne k slávě Boha Otce: Ježíš Kristus je Pán. Kristus je Bůh. Boží Syn, jedna z osob Boží Trojice.

Dobře známe, co vypovídá o dotyčném člověku, když o něm druzí řeknou: „Ten se veze jako pán!“ To znamená, že se ten člověk dělá důležitým. Nebo rozumíme slovu pán, když je vztaženo ke služebnictvu – někdo je pán, druhý je služebník. O významu slova svědčí také kontext, ve kterém je slovo použito.

A teď si představte, že jste jeden z židovských pastýřů, kteří se jedné noci stírali v hlídkách u stáda na horách u Betléma. Najednou vidíte jasnou zář a v ní anděla a slyšíte, jak říká:

Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všecken lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově.

(L 2,10–11)

Mohli snad ti pastýři vidět a slyšet něco ještě víc zvláštního? Anděl, který říká: „Dnes se narodilo miminko, dítě a ono je váš Spasitel, Kristus.“ Ale tím to nekončí. To dítě, ten Spasitel, je Bůh sám! Nejen pastýři, ale i „všichni, kdo to slyšeli, užasli nad tím, co pastýři vyprávěli“.

a. Ježíš je druhá osoba Trojice. Proto jej uctíváme. On je vyvýšený a je posazen na trůnu slávy v nebesích.

b. On nás učinil, stvořil.

On je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi – svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti – a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. (Ko 1,15–16)

c. On nás také vykoupil.

V něm máme vykoupení a odpuštění hříchů. (Ko 1,14)

Proto milost a pokoj pochází od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista! Ano, od Ježíše.

2. Ježíš

Již víme, kdo je Ježíš. Bůh sám, Pán Bůh všemohoucí. Také jeho jméno, které mu bylo dáno, mluví mnoho o tom, kdo je tento Ježíš. Jméno Ježíš, které dostal po narození, nevzešlo z rozhodnutí lidí, tedy jeho rodičů. Sám Bůh poslal anděla Gabriela, aby řekl Marii, jaké jméno má dát svému synovi, který v ní byl počat z Ducha svatého, tedy ne lidskou, ale Boží mocí.

Anděl jí řekl: „Neboj se, Marie, vždyť jsi nalezla milost u Boha. Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš.“ (L 1,30–31)

Dnes není úplně běžné, že bychom přemýšleli, jaký význam mají jména lidí, které známe. Terezka, Josef, Bohumil... Známe dobře milé tváře, které jsou spojeny s těmito sestrami a bratry v Kristu. Ale Písmo u mnoha jmen dává vysvětlení, co znamenají. Význam ukazuje, proč bylo takové jméno člověku dáno. V Písmu máme celou řadu takových příkladů:

Bůh také Abrahamovi řekl: „Svou ženu nebudeš už nazývat Sáraraj, její jméno bude Sára (to je Kněžna).“ (Gn 17,15)

Bůh však pravil: „A přece ti tvá žena Sára porodí syna a nazveš ho Izák (to je Smíšek).“ (Gn 17,19)

Kdo tedy je Ježíš, co o něm prozrazuje jméno, které mu dal Bůh? Jméno Ježíš nese hluboký význam. Pomůže nám následující verš:

Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů. (Mt 1,21)

Jméno Ježíš v našich českých překladech vychází z hebrejského jména Jehošua, což znamená: Bůh zachraňuje. On vysvobodí svůj lid z jeho hříchů. Co nám tím Pán říká?

a. Lidé jsou hříšní. Dokonce i ti, které Bůh nazývá „svým lidem“!

b. Nikdo nemůže zachránit sám sebe. Slyšeli jste heslo, které užívají politici v USA? „My to dokážeme.“ Určitě dokážeme mnoho věcí. Jedno je ale jisté. Nedokážeme se sami zbavit své hříšné přirozenosti, která nás vede k hříchu, místo k posvěcenému životu. Bůh nás však nestvořil pro hřích! Ten nás od Boha oddělil a odděluje! Bůh stvořil člověka k obrazu svému: ke svatosti! Ale kde je naše svatost? Kam se poděla? Je ztracená. Potřebujeme Ježíše, protože on zachraňuje od nesvatosti ke svatosti! Od nepřátelství k pokoji s Bohem. Od smrti k věčnému životu!

Ovšem lidé raději poslouchají svou hříšnou přirozenost, která nemůže a ani nechce přijít k jedinému živému a pravdivému Bohu. Proč? Protože se nechce podřídit Bohu! S podřízeností mají obrovský problém i křesťané. Nebo myslíte, že křesťanovi je podřízenost přirozená? Naše srdce je tak hluboce zaměřené na sebe, že i znovuzrozený křesťan musí den za dnem oblékat Boží duchovní zbroj, aby mohl být úspěšný v boji proti své vzpurné staré přirozenosti a místo vzpoury se učil podřizovat. Můžete růst v mnoha duchovních oblastech, ale boj proti vlastní neochotě podřizovat se Bohu, a dokonce druhým v církvi je klíčový.

Veškerá moc modlitby, pomoc Duha svatého a služba druhých v církvi, to vše tvoří nepostradatelné a důležité složky boje křesťana za svou vlastní podřízenost. Neochota se podřizovat je obrovský problém lidského srdce. Dokonce je tak vážný, že Bůh musel pro záchranu Božího lidu poslat svého jednorozeného Syna – Ježíše Krista!

c. Není nikdo jiný, kdo by mohl vysvobodit člověka z moci hříchu. Už víme, že se nedokážeme sami zbavit hříchu. Tak kdo to dokáže? Svět říká, že ví, kdo dokáže smířit člověka s Bohem: prý náboženství. Je to vlastně k neuvěření. Když budete obcházet budovy, ve kterých uslyšíte o náboženstvích, nebo poslouchat na internetu, dívat se na videa, jedna věc vždy vyniká. Vesměs jde o perfektní návod, jak být lepším člověkem. Dosáhnete toho svojí pílí, dobročinností či za peníze, někde svými silami, jinde za pomoci božstva, ale cíl je jediný: poslouchej náboženství a budeš se líbit bohu.

Už jste někdy potkali člověka, který žil podle svého náboženství a Bůh mu řekl: „Ano, už jsi svatý, vejdi do mého království?“ Jak to vypadá s nejhrolivějšími zastánci náboženství? Vím o jednom, který dokonale reprezentuje jakéhokoliv následovníka jakéhokoliv náboženství, kolik jich jen na zemi najdete.

Patřil mezi nejhrolivější skupinu následovníků svého náboženství. Studoval jejich nejlepší školu, výborně znal všechny předpisy a požadavky. Vůbec nebral své náboženství jen jako životní doplněk, něco, čím by byl zajímavý před spolužáky. Ne. Byl výjimečně horlivý. Dokonce natolik, že když měl k dispozici vojenskou sílu, fanaticky pronásledoval odpůrce svého náboženství a nechal je zavírat do vězení. Došel tak daleko, že už neměl pochybnosti. Naplnil jsem všechny požadavky zákona svého náboženství, jsem bez úhony, jsem spravedlivý. Ale pak se jednoho dne tento Saul setkal s živým Bohem, s Ježíšem Kristem. V tu chvíli byla všechna jeho spravedlnost jen špína. V tu chvíli se všechna jeho náboženská horlivost, a dokonce i domnělá spravedlnost, na kterou byl tak pyšný, obrátila v nic. Lépe řečeno – v hnůj. To je totiž doslovný překlad 8. verše třetí kapitoly listu Filipským.

Ve světle svatosti, kterou má Bůh a pro kterou stvořil každého člověka, je každé náboženství s výkazem dobrých skutků jen hnůj. Proto potřebuje celý svět slyšet o Ježíši Kristu.

V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni. (Sk 4,12)

d. Ježíš je jméno dané člověku.

Ze jména Ježíš můžeme vyčíst ještě jednu důležitou informaci. Na první pohled bereme jako samozřejmé, že se Ježíš narodil jako každé jiné dítě své matce, Marii. Proč se narodil? Lidský hřích musí být potrestán. To je spravedlnost, kterou ctí Bůh. Jinak by ani nemohl být Bohem Bible, kdyby nebyl dokonale spravedlivý. On však je dokonale spravedlivý. Proto

Bůh učinil to, co bylo zákonu nemožné pro lidskou slabost: Jako oběť za hřích poslal svého vlastního Syna v těle, jako má hříšný člověk, aby na lidském těle odsoudil hřích... (Ř 8,3)

Ježíš přišel v těle, jako máme my, hříšní lidé. V tomto těle také nesl mzdu za naše hříchy: smrt. Fyzickou smrt. Ano, ale nesl i smrt, která znamená odloučení od Boží lásky. Podívejte se na kříž Golgoty! Veškerý spravedlivý Boží hněv vůči hříchu Božích dětí se ve chvíli ukřižování snesl na člověka Ježíše.

Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš... (1Tm 2,5)

Žádný anděl by nemohl nést trest za lidský hřích. To musí jen a jen člověk. Jedině tak může člověk dojít odpuštění a spásy. Ten člověk je Ježíš Kristus.

3. Kristus

Slovo Kristus, hebrejsky Mesiáš, znamená Spasitel, Zachránce. Doslova ten Pomazaný od Boha, který zachrání Boží lid. Ten, který je poslaný od Boha, poma-

zaný, oddělený pro úkol, který mu Bůh dal. Židé Ježíšovy doby očekávali Mesiáše v politickém smyslu. Toho, který je osvobodí od nadvlády Říma a obnoví království v jeho zašlé slávě. Odtud tedy očekávání Mesiáše, nového krále, stejného jako byl kdysi král David. Ježíš je Kristus, tento pomazaný, prorokovaný mesiáš. Jaký úkol dostal Ježíš od Boha? Ano, má vysvobodit Boží lid a ustanovit království. Ale jeho království není z tohoto světa. Je to lepší království než ta nejbáječnější země na světě.

Jak moc bychom si přáli, aby to dobré, co Bůh zaslíbil svým dětem, bylo skutečností už nyní! Učedníci Pána Ježíše po tom tolik toužili. Ještě před ukřižováním se těšili na obnovu davidovského království, kdy už Ježíše viděli na trůnu v Jeruzalémě a sebe jako nové ministry ve vládě. Ale to se nestalo. Místo toho se nechal Ježíš ukřižovat! A po vzkříšení, když je po 40 dní učil o Božím království, dotírali na Ježíše:

Ti, kteří byli s ním, se ho ptali: „Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael?“ (Sk 1,6)

Jak málo ještě před vylitím Ducha svatého rozuměli učedníci Kristovu království! Ale bratři a sestry, nám byl již Duch dán! Už musíme rozumět, že Kristovo království není z tohoto světa a ani sebelepší vláda v tomto světě nemůže takové království vybudovat. To je bláhová naděje. Kristovo království je mezi Božími dětmi. Ano, už nyní. Ale není to politické království. Je duchovní a v plnosti bude ustanoveno při druhém příchodu Pána Ježíše. Pak již bude vše podrobeno pod jeho nohy a on, Král sedící na trůnu, bude vládnout nad svým královstvím. A jiné už nebude.

Znamená to, že se křesťan nemá starat o pozemské záležitosti? O zemi, ve které žije, o politiku, o svobodu? To určitě ne. Ale na prvním místě je křesťan občan nebeského království. A z toho vyplývá pořadí důležitosti: dej nejprve Bohu, co mu náleží, a potom císaři, tedy dnes vládě, co jí náleží. Na prvním místě je křesťan občanem nebeského království. A to je přítomno v církvi – tedy mezi Božím vykoupeným lidem. Služba evangelia v místní církvi, to je tvoje místo! Umývání nohou spoluslužebníkům Kristovým. Do tohoto království tě Bůh povolal! U každého křesťana musí být na prvním místě služba církvi svými dary. Teprve potom přichází starost o tento svět, o svobodu, o politiku...

Dejme si pozor, aby se našim královstvím nestalo něco, co pomine, tento časný svět. Jak poznáš, pro které z těchto království žiješ? Stačí se podívat, čím naplňuješ svoji mysl. Neodolatelně musíš sledovat novinky na sociálních sítích nebo zprávy v televizi či na webu? A mezitím ti věčné Boží království utíká mezi prsty.

Jak chápu Písmo, existuje něco mnohem důležitějšího, čím je třeba naplňovat svůj život, své smýšlení i svou službu. Je to evangelium. Jedině evangelium má odpověď na všechny totality a pandemie tohoto světa. Kdo věří Kristu, i kdyby umřel, má život věčný. A to je opravdu důležité.

Vyměň proto prosím zprávy z novin a názory na Facebooku za to, co je opravdovou otázkou života a smrti! Učiň Ježíše Krista králem na trůnu svého srdce! Ať prostupují myšlenky na službu věčnému království Ježíše Krista celou tvou mysl, celou tvou osobu, celé tvé jednání! Obať se od pomíjivých záležitostí světa a služ království, které obstojí na věky! Jdi za Kristem, naplňuj se jeho slovem, poznávej Krista, služ mu službou své rodině, církvi i světu. Nezávoď na závodní dráze světa! Jsou na ní chytrější, vzdělanější, dokonce i odvážnější lidé, než jsi ty. V cílové rovině závodu světa na ně čeká ale obrovské zklamání. Zjistí, že nemají to jediné, co Bůh žádá – svatost. Usiluj o to, aby ti Bůh mohl říct:

Správně, služebníku dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým; vejdi a raduj se u svého pána. (Mt 25,23)

A dostane se ti nevdanoucího vavřínu slávy. Doběhneš-li do cíle Kristova království, dostaneš první cenu! Pána Ježíše Krista!

PÁN BUDIŽ SVATÝ VE VAŠICH SRDCÍCH

Arthur W. Pink

„... Pán, Kristus, budiž svatý ve vašich srdcích...“ Motivací k poslušnosti tohoto pokynu by neměl být náš vlastní pokoj a útěcha, ale jeho čest a sláva. Aby se svatý ochránil před strachem z člověka, musí pěstovat bázeň před Hospodinem. Pán Ježíš je oslaven v tom, když si jeho pronásledovaný lid zachovává klidné jednání a nepohnutelnou statečnost tváří v tvář veškerému protivenství. To je však možné, jen když se naše srdce zabývají jím a obzvláště jeho panováním.

„... Pán, Kristus, budiž svatý ve vašich srdcích...“ Tato slova mají širší význam. Jak málo vyznávajících křesťanů rozjímá nad postavením Krista jako Pána! Jak smutně nepřiměřené jsou pohledy skutečných křesťanů na toho, jehož jméno je nad každé jméno!

Jak málo skutečně známe Božího Krista!

ČTYŘI STÁLÉ DŮVODY BOHA CHVÁLIT

Daniel Adamovský

Úkolem krále bylo nejen vládnout nad lidmi ve svém království, ale jeho rytířská čest mu velela chránit i ty, kteří u něj hledali pomoc. V Českých zemích bylo pod přímou královskou ochranou například židovské obyvatelstvo. Král měl podíl na jeho obchodech a za to mu zaručoval bezpečí.

Skutečnost však byla taková, že ochrana platila, dokud to bylo pro krále výhodné. A nebylo výjimkou, že král zneužil své moci a sebral někomu ze svých chráněnců majetek nebo nezasáhl, když byli židé pronásledováni.

Není tedy překvapivé zjištění, že na lidskou ochranu není spolehnutí, ani když jde o krále. Ale existuje Král, který je spolehlivý a vládne spravedlivě. Co řekne, to se stane, a nikdo, kdo u něj hledá pomoc, není odmítnut. Není to nikdo jiný než náš Bůh, Pán všech pánů.

Milý čtenáři, chápeš, proč je nejlepší řešení plně se poddat Boží vůli? Proč potřebuješ celý svůj život svěřit svrchovanému Bohu a posílen touto důvěrou růst v jistotě a v radosti?

V 33. žalmu je Boží lid volán ke chvále Hospodinu, ačkoliv okolnosti jsou těžké. V izraelské zemi byl hlad a hrozila smrt. Mnoho lidí se bálo i autor žalmu byl v pokušení nedůvěřovat Hospodinovu vedení. A proto nám Žalm 33 předkládá čtyři vybrané důvody, které nás ubezpečují, že máme stále chválit našeho Boha a pevně mu důvěřovat. Ty důvody jsou následující: Boží slovo je pravdivé (v. 6–9), Boží plán se vždy naplní (v. 10–12), Boží vláda je spravedlivá (v. 13–15) a Boží milosrdenství bohatě plyne jeho lidu (v. 16–19).

Jaký je postoj našich srdcí při chválách ať doma, nebo v církvi? Jsou plná radosti, že chválíme všemohoucího a milostivého Boha? Skutečná chvála Bohu není vázána na okolnosti a není podmíněna zručností hry na hudební nástroje či krásným hlasem. To jsou jistě užitečné prostředky, ale nejdůležitější je postoj srdce. Pokud je tvé srdce otupělé a nevidíš důvody ke chvále Bohu, jsi slepý k bohatství Boží milosti, v níž nám Bůh stále prakticky projevuje svou péči a lásku.

Ve verších 4 až 5 dává žalmista shrnutí čtyř důvodů ke chvále Hospodinu. Tyto důvody následně rozvíjí ve verších 6 až 19. Pokrývají pravdivost Božích slov i jeho jednání. Vyjadřují svrchovanou vládu nad celým stvořením i každým jednotlivým člověkem. Současně také vystihují velikou lásku, kterou Bůh projevuje svému lidu.

První důvod je:

1. Hospodinovo slovo je přímé (v. 6–9)

Vše, co Bůh kdy řekl, ať to máme zapsané v Písmu, nebo ne, byla a je pravda. Nikdy se nestalo, že by Boží slova časem přestala platit. A nikdy se nestane, že by je někdo úspěšně zpochybnil. Výstižně to ilustruje 7. verš Žalmu 12:

Hospodinovy řeči jsou čisté, jsou jako stříbro přetavené v hliněné peci, sedmkrát přečištěné. (Ž 12,7 ČSP)

V Božích výročích není žádná špína, která by je degradovala. Jako v důkladně přečištěném vzácném kovu. Důkaz čtème ve v. 6 a 7, kde žalmista ilustruje moc pravdivého Božího slova nad stvořením nebes i nad mořskými vodami.

Bůh svým slovem stvořil nebesa i veškeré nebeské zástupy. Milióny andělů, serafů a cherubů, všechny stvořil dechem svých úst (Gn 2,1). Podobně Hospodin svým přímým slovem ovládá hrůzu budící mořské vody, které hromadí jako val a dává je do skladů, jako hospodář po sklizni.

Z Písma známe příklad, kdy Bůh projevil svou moc nad mořskými vodami. Stalo se při průchodu Izraele Rákosovým mořem.

Dechem tvého chřípí se navršily vody, proudy zůstaly stát jako val, mořské vlny ztuhly uprostřed moře. (Ex 15,8 ČSP)

Představme si ten monumentální výjev. Bůh vytvořil val z mořské vody, která doslova ztuhla uprostřed moře. Izraelský národ mohl bezpečně projít po mořském dně. Avšak když se za nimi pustila egyptská armáda, Bůh jedním slovem vody uvolnil a všichni, kdo šli po dně, se utopili.

Kdo jiný než Bůh dokáže pouhým slovem ovládat masy obávaných mořských vod? Nikdo. Proto je jediná správná lidská reakce na tuto neomezenou Boží moc bázeň, k níž nás vyzývá 8. verš. Bůh, který je náš Stvořitel i ten, kdo udržuje naše životy, je toho hoden. Třesme se ve svatém údivu před Bohem, který je nekonečně nadřazený v absolutní autoritě nad všemi lidmi. Důvod k bázni je tak přímý, jak jen může být. Verš 9 nám jej odhaluje. Co Bůh řekne, to se stane! Není to, jako když člověk slibuje, že něco udělá, a pak se nic nestane. Bohu stačí jen vyslovit příkaz a ten je ve stanovený čas splněn.

Milý čtenáři, Boží slovo je nástroj, který vyjadřuje Boží moc a svrchovanost nad celým stvořením. A musíme si uvědomit, že kdokoliv snižuje význam Božího slova, ten v důsledku okrádá Boha o jeho slávu.

Druhý důvod ke chvále Hospodina je:

2. Hospodinův plán se stane (v. 10–12)

Každé Boží dílo se děje v pravdě (4b) a v soutěži Božích a lidských plánů je jen jeden vítěz. Bůh. To je další důkaz Boží svrchovanosti.

Význam slov rada a plán ve verši 10 a 11 je jasnější v ekumenickém překladu, který uvádí slova záměr a úmysl. Žalmista píše o záměrech a úmyslech, které stojí u zrodu plánu jak na lidské, tak i Boží straně. Ovšem verš 10 výstižně popisuje slabost lidských plánů. Hospodin je ukončuje, ruší a maří zcela podle své Boží vůle. Bez ohledu na to, co si lidé přejí a co podnikají, jen Boží plány a záměry se naplní. Připomíná to verš z knihy Přísloví.

■ *V srdci člověka je mnoho plánů, ale Hospodinův plán se naplní. (Př 19,21 ČSP)*

Stejně jako je nezvratitelné Boží slovo, jsou pevné i jeho plány. Překonají generace a platí až na věčnost (v. 11).

Mořeplavec Kryštof Kolumbus měl úžasný plán, že dopluje západní cestou do Číny a Indie. Dlouho studoval dostupné prameny a plánoval, dlouho přesvědčoval různé evropské panovníky, aby jeho plán podpořili. Nakonec jej uskutečnil. Stal se slavným, jak velice toužil, ale jeho plán dopadl úplně jinak. Doplul ke středoamerickým ostrovům. Nikdy ani Čínu, ani Indii neviděl.

Byl to Bůh, kdo si použil Kolumbova plánu ke svému záměru. A tak je to vždy. Lidé plánují, ale skutečnost určuje Hospodin. A je jen jedno kritérium, které rozhodne o úspěchu či neúspěchu lidského plánu – soulad s Božím plánem.

Proto verš 12 vyjadřuje, že blahoslavený národ je ten, kterému je Bohem Hospodin. Jinými slovy ten, který nebojuje proti Bohu a nevzdoruje Božímu plánu. Je to lid, který si Bůh vyvolil za dědictví a je tedy v centru Božího plánu. A právě kolem něj se odvíjí Boží plán spásy.

Druhý důvod ke chvále nás ujišťuje, že jen Boží plán se naplní. Celou historii od pádu člověka se ďábel snaží zničit plán spásy a dodnes prostřednictvím zvrácných lidí pronásleduje Kristovu církev. Ačkoliv se často zdá, že má satan navrch, nakonec se vždy prokáže, že Bůh stejně zvítězil. Ani lidské, ani démonické plány neobstojí a Bůh je v průběhu realizace svého plánu po cestě boří. Nikdo nikdy nedosáhne změny Božího plánu. Bůh nikdy není donucen stavět náhradní plán.

První dva důvody ke chvále jsou pravdivost Božího slova a neochvějnost Božího plánu.

Třetí důvod chválit našeho Boha je:

3. Hospodin spravedlivě vládne (v. 13–15)

Bůh ze svého vyvýšeného trůnu hledí na každého člověka, který se pohybuje po této zemi. Nikdo neunikne jeho pohledu a každému vidí přímo do jeho srdce. Na základě svého standardu spravedlnosti každého posuzuje od myšlenek po skutky. „*Hospodin miluje spravedlnost a právo...*“ (v. 5a). Není nic, co by bylo Bohu nepochopitelné či neznámé. Lidská srdce a lidské jednání jsou před Bohem

jako na přehledném stole. Vše vidí a všemu rozumí. A jaké je Boží zjištění při pohledu na lidstvo? Kniha Genesis výstižně popisuje jeho stav:

I viděl Hospodin, jak mnoho je na zemi lidského zla a že všechno zaměření úmyslů jejich srdce je napořád jenom zlé... (Gn 6,5 ČSP)

Stav člověka byl a je tragický. Všichni lidé svými hříchy ničí své životy i životy lidí okolo sebe. Avšak bez ohledu na stav člověka Bůh stále vládne spravedlivě. Je to on, kdo drží jednoznačný standard spravedlnosti, tolik vzdálený lidským představám. Jestliže Boží slovo platí a Boží plán se vždy uskuteční, pak musí být i jeho vláda spravedlivá.

Lidský soudce je ve svém rozhodnutí závislý na důkazech, které mu předloží obžaloba a obhajoba. Musí se v nich zorientovat a podle toho vynést rozsudek. Ten však má málo společného se spravedlností, ale spíše s tím, jak jsou nastavené zákony a jak byla která strana přesvědčivější. Bůh však vládne a soudí dokonale spravedlivě, protože o každém ví úplně všechno.

Přátelé, každý z nás se budeme zodpovídat před Bohem z každého skutku i myšlenky. Velmi záleží, jestli před něj předstoupíme v bázni nebo ve vzpouře. Jestli budeme podporovateli nebo odporovateli jeho vlády.

Máme zde tři důvody: Boží slovo je pravda, Boží plán se vždy naplní a Boží vláda je spravedlivá. A proto zde máme čtvrtý důvod ke chvále, který dokresluje úžasné Boží vlastnosti:

4. Hospodin projevuje milosrdenství svému lidu (v. 16–19)

Bůh je nejen spravedlivý, ale také milosrdný vládce. Jeho milosrdenství se rozlévá po celé zemi (v. 5b) a my, jeho lid, jsme hlavními příjemci jeho milosti. V těžkých dobách se lidé snaží zmobilizovat své poslední síly, ale žalmista varuje, abychom nespolehali sami na sebe. Ve verších 16 a 17 nám dává tři příklady, kdy je marné spoléhat se na pozemské věci. Králové nemají spoléhat na velikost svého vojska, hrdina na svou sílu a nikdo nenalezne záchranu v síle koně. Spoléhat na moc někoho jiného než samotného Boha se nikdy nevyplácí.

Známý výrok „království za koně“ vložil W. Shakespeare do úst anglického krále Richarda III. Richard sliboval i nemožné, jen aby se zachránil před jistou smrtí v bitvě. Ačkoliv velel více než trojnásobné přesile proti nepříteli, jeho vojsko ani jeho statečnost mu nepomohly, bitvu prohrál. A ani toho koně nezískal a v bitvě sám zemřel. To byl smutný konec toho, kdo nespolehal na Boží moc, ale na svou.

Křesťané, náš přístup musí být zcela opačný. Jiný král, král David, napsal:

Jedni doufají ve vozy, druzí zase v koně, my však připomínáme jméno Hospodina, našeho Boha. (Ž 20,8 ČSP)

A tento přístup potvrzují i verše 18 a 19. Bůh jedná podle toho, kam vkládáme své naděje a na koho nebo na co spoléháme. Sleduje každého člověka (v. 14), ale jedná jinak s lidmi, kteří v bázni očekávají na jeho řešení, než s těmi, kteří mu nedůvěřují. Ti, kdo trpělivě čekají na Boží milosrdenství, jsou ti, kdo jej bohatě získají a budou zachráněni. A přitom stačí jen málo. Je třeba si přiznat, že naše vlastní síly jsou chabé, ale Hospodin disponuje neomezenou mocí. Jeho milosrdenství je nadosah. Jen v něj vložit svou důvěru a být trpělivý.

Milí svatí, autor 33. žalmu předkládá čtyři důvody, proč potřebujeme i v těžké tísně v důvěře chválit Boha a radovat se v něm. Zopakujme si je: Boží slovo je pravda, Boží plán se vždy naplní, Boží vláda je spravedlivá a Bůh nám dává velkou milost. To znamená, že navzdory okolnostem, v nichž se dnes nacházíme nebo zítra budeme, stále máme důvody svého Boha chválit. A ty důvody nepomínou ani na věčnosti. Potřebujeme si to uvědomit už dnes, abychom více zaměřili svou důvěru na Pána.

5. Závěr

V úvodní ilustraci jsme si popsali nespolehlivé lidské záruky ochrany. O to více se ukazuje nádherná protiváha v neměnné Boží vůli a jistotě, kterou pod Boží svrchovanou vládou zažívá Boží lid.

Avšak naše životní zkušenosti někdy odhalují, že nestojíme v plné jistotě v Bohu. V čase tísně je snadné podlehnout pochybám, zda Boží plán platí a zda má Bůh situaci pevně ve svých rukou. Dobrým způsobem obrany před ztrátou jistoty v Bohu je připomenout si Boží vlastnosti, pro které Žalm 33 chválí Boha.

Naše jistota pramení z toho, že Bůh je svrchovaný a spravedlivý. On od počátku beze změny realizuje svůj Boží plán, jeho slovo platí věčně a jeho vláda je spravedlivá. A my jako Boží lid přijímáme od něj velkou lásku. To je dokonalý základ pro životní jistotu. Porovnejte to s tím, o co může nevěřící člověk opřít svou jistotu. O své schopnosti, o stabilní společnost, o štěstí...? To je úplně marné! Na tom se s odpovědností nedá lidský život postavit.

Bratři a sestry, milí čtenáři, musíme správně vložit svou naději a zvolit správný zdroj radosti. To vyžaduje správné rozhodnutí. Každý křesťan musí nejen vědět, kde hledat, ale také se pro to musí rozhodnout. Představte si, že jdete do lesa na houby. Znáte místa, kde rostou, ale záměrně tam nejdete, a tudíž nepřinesete domů nic. To vůbec nedává smysl. Přiznejme si však, že častokrát takto jednáme. Víme, kde máme zdroj, ale usilovně hledáme všude jinde. V posledním verši žalmu se žalmista obrací k Bohu s prosbou o milosrdenství pro Boží lid. Svou prosbu podpírá důvěrou Bohu, protože na Boha očekává. A to je to správné rozhod-

nutí, obrátit se tam, kde je skutečný zdroj milosti pro Boží lid. K našemu Pánu. Je výrazem důvěry, ale také pokory, že přijímáme Boží vůli pro vedení našich životů.

Jsme-li Bohem povoláni, abychom byli svědectvím tomuto zkaženému světu o jeho slávě, pak právě naše jistota v něm a pokorná důvěra jeho plánu je velkým svědectvím. Zejména ve zmatečných dobách, jaké zažíváme nyní. Nevíme, jestli se koronavirová epidemie rozbují více nebo náhle zmizí. Nevíme, kolik lidí onemocní a kolik zemře. Nevíme, jestli my sami onemocníme. Avšak Bůh to ví, vše to zapadá do jeho plánu a jeho moc nad tím vládne. Proto nemusíme podléhat obavám, a to ani v případě, že by přišla ještě nebezpečnější onemocnění než Covid 19.

Žijte nadějí, kterou zaplatil Pán Ježíš, když přinesl smírcí obět za naše hříchy. Porovnejte, jakou jistotu dává víra v Pána Ježíše a jakou víra v člověka. Odvráťte se od svých marných snah vybudovat si jistotu jinde než v Bohu.

TELEFONÁT VĚRNÉHO ČTENÁŘE:

Dobrý den, jsem už velmi starý člověk, je mi přes osmdesát let a vzhledem ke svému věku beru mnoho léků, za které musím platit hodně peněz. Časopis Zápas o duši už odebírá 30 let. Když jsem byl mladší, tak jsem přispíval, ale nyní, i když si vždycky říkám, že mi musí zbýt nějaké peníze, nejsem schopen ušetřit na příspěvek. Alespoň se za vás každý den modlím, časopis čtu moc rád, hlavně ho nepřestaňte vydávat.

Odpověď: Milý bratře, děkujeme, že jste zatelefonoval a svěřil se nám. Máme radost, že Vás časopis provází už tolik let a že ho čtete rád. S příspěvky si nedělejte starosti. Určitě nejste sám, kdo se nachází v podobné situaci a kdo má výčitky svědomí. Musím Vás ubezpečit, že ZOD je už od samého začátku distribuován bezplatně, jen za skutečně dobrovolný příspěvek, aby jej mohl dostávat každý, kdo o něj má zájem, bez ohledu na to, jestli může nebo chce přispívat. Od samého začátku až dodnes se Pán Bůh o časopis věrně staral a věřím tomu, že dokud bude chtít, bude tak činit i nadále. Na vlastní kůži zažíváme Boží věrnost, která v nás působí velikou vděčnost Pánu.

Ze srdce Vám děkujeme za Vaše věrné každodenní modlitby, které si Pán Bůh jistě používá, aby se o službu ZODu tak dobře staral, a které nás tady v redakci učí, co znamená poslušnost Pánovu příkazu: „V modlitbách neustávejte...“

KRATICĚKÁ ZPRÁVA O MOROVÉ NÁKAZE

sestavená a vytištěná v roce 1632 českou církví pobývající ve vyhnanství v polském lešně, a to ze zvláštních důvodů, jež nastaly během zdejší epidemie moru.

Jan Amos Komenský

Novodobá nákaza paralyzuje naši zem. Jan Amos Komenský vynáší na světlo svědectví Božího slova o smyslu a účelu Božího jednání skrze morovou nákazu 17. století, která je v mnohém tak podobná koronavirové krizi našich dní.

Děje se snad vše náhodou? Dívá se Bůh nečinně na to, co se děje? Máme vůbec nějakou naději?

K jakému cíli Bůh svou metlou nákazy směřuje? Pán Bůh nám sice nezjevuje všechny důvody svého jednání, ale přesto můžeme zbožně prohlásit, že to dělá, aby:

1. Skrze to potrestal některé země, města a domy. Víme totiž, že tím hrozival svému lidu, když ho nebudou poslouchat. I Mojžíš podobně mluvil k izraelskému lidu: „Hospodin způsobil, že se tě bude držet mor, dokud s tebou neskončuje v zemi, kterou přicházíš obsadit. Hospodin tě bude bít úbytěmi a zimnicí, palčivou horečkou, mečem, obilnou rzí a snětí; ty tě budou pronásledovat, dokud nezanikneš“ (Dt 28,21–22). Skrze Jeremjáše také hrozí: „Obyvatele tohoto města, lidi i dobytek, raním těžkým morem a pomřou... Kdo bude sídlit v tomto městě, zemře mečem, hladem a morem“ (Jr 21,6.9). A ve 29. kapitole říká Hospodin zástupů toto: „Hle, pošlu na ně meč, hlad a mor, naložím s nimi jako s trpkými fíky, které se nedají jíst, jak jsou odporné. Budu je pronásledovat mečem, hladem a morem. Učiním je obrazem hrůzy pro všechna království země, předmětem kletby, úděsu, posměchu a potupy ve všech pronárodech, kam jsem je vyhnal“ (Jr 29,17.18). A ve verši 32,24: „Hle, náspy! Přitáhli k tomuto městu, aby je dobyli. Město bude vydáno do rukou Kaldejců, kteří proti němu bojují; padne mečem, hladem a morem. Co jsi mluvil, to se stane, ty sám na to budeš patřit.“ Ve verši 34,17 Hospodin prohlašuje: „Protože jste mě neuposlechli a nevyhlásili každý svobodu svému bratru a bližnímu, hle, vyhlašuji proti vám, je výrok Hospodinu, volnost meči, moru a hladu. Učiním vás obrazem hrůzy pro všechna království země.“

2. Dal svým dětem důvod se pokořit a povzbudil je k modlitbám.

3. Některé tím vyzkoušel ve víře a v trpělivosti.

4. U některých zjevně prokázal svou moc a milosrdenství tím, že jim pomůže.
 5. Jiným dal prostřednictvím nemoci postihující jejich okolí výstrahu, aby činili pokání a dali si pozor na své jednání.

6. Některé lidi skrze tuto ránu vzal ze světa – u jedněch tak ukončil jejich bolest a u druhých učinil přítrž trápení, jež působili ostatním.

7. Aby vyzkoušel, jaký soucit budou mít zdraví s nemocnými, jak milosrdně s nimi budou jednat a jak jim budou prokazovat své přátelství.

8. Svatý Cyprián, kartaginský biskup a mučedník, napsal knihu o smrtelnosti (takto označoval morovou nákazu). V rámci zbožného rozjímání o této věci, o cíli a užitku morové nákazy, pak pronesl následující slova:

„Co říct dále, milí bratři? Vždyť jak potřebné a jak velmi užitečné je to, že morová nákaza (která sice vypadá hrozně a krutě) jasně ukáže, jak každý v této době plní své povinnosti vůči bližním, a vyzkouší myšlení lidských srdcí! Za morové rány se jasně projeví následující: Jestlipak zdraví rádi poslouží nemocným? Jestlipak se pokrevní přátelé i sousedé opravdově milují? Jestlipak se hospodáři umějí slitovat nad svým nemocným služebnictvem? Jestlipak lékaři slouží nemocným, když je žádají o pomoc, nebo je opouštějí? Jestlipak si divocí, vzteklí a opovážliví lidé dál udrží svá předsevzetí? Jestlipak lakomci svou nenasytanou žádost po bohatství aspoň na chvíli udusí strachem ze smrti? Jestlipak se pyšní pokoří? Jestlipak bezbožní ustoupí od své nevázanosti? Jestli když boháčů uvidí, jak odcházejí jejich milí přátelé, začnou být štedřejší k nuzným a chudým, aby nakonec sami nezemřeli bez dědiců? Zkrátka, i kdyby morová nákaza neudělala nic jiného, křesťanům a Božím služebníkům přináší aspoň to, že začínáme toužit po mučednictví, protože se učíme nebát se a neštítit se smrti. Jsou to vynikající cvičení a nejde jen o samotné vyprovázení mrtvých těl na hřbitov. Přinášejí nám slávu i statečnost myslí, a když se postavíme tváří v tvář smrti, zároveň nás to připravuje na věčnost.“

Na závěr tohoto oddílu by se někdo mohl slušně zeptat: „Jestlipak Bůh během morové nákazy zvlášť pamatuje na zbožné, věřící a poslušné lidi a bere na ně ohled?“ Odpověď:

Samozřejmě že na ně Bůh zvlášť pamatuje, což jasně prohlásil skrze proroka Ezechiele: „Nebo kdybych na tu zemi poslal mor a vylil na ni své rozhořčení krveprolitím, aby z ní byli vymýceni lidé i dobytek, Noe, Daniel a Jób v ní, jakože jsem živ, je výrok Panovníka Hospodina, nevysvobodí ani syna, ani dceru. Svou spravedlností vysvobodí jen sami sebe“ (Ez 14,19–20). Navíc se povzbuzující zaslíbení uvedená v Žalmu 91, slibující bezpečí i při této ráně, vztahují právě na

ty, kdo doufají v Boha, kdo ho milují a kdo poznali a vzývají jeho jméno. Žádný z nás se však nevyrovná Noemovi, Jóbovi ani Danielovi, a i kdyby na sebe někdo nevěděl nic bezbožného, přesto musí společně se svatým Pavlem vyznat, že ani to ho neospravedlňuje. Takže si nikdo z nás také nemůže slibovat, že se v jeho případě určitě splní to, co se tu říká o Noemovi, Jóbovi a Danielovi. Bůh sice častokrát postihuje morovou nákazou i ty nejzbožnější lidi, ale ne proto, aby je nějak zvlášť vytrestal. Spíš to dělá, aby odhalil nevděčnost a nedostatek péče u ostatních lidí. A jaké je Boží myšlení, když dopouští takové všeobecné pohromy jako hlad, mor a meč, můžeme pochopit z hrozby zapsané u proroka Ezechiele, kde se říká: „Toto praví Hospodin: Chystám se na tebe a tasím svůj meč z pochvy; vyhladím z tebe spravedlivého i svévolníka. Proto, abych vyhladil z tebe spravedlivého i svévolníka, tasím svůj meč z pochvy na všechno tvorstvo od Negebu až na sever“ (Ez 21,8–9). A když bývají během takových soudů zasaženi stejnou měrou zbožní i bezbožní, potřebujeme si vzpomenout na slova sv. Petra: „Jestliže i spravedlivý bude stěží zachráněn, kde se ocitne bezbožný a hříšný?“ (1Pt 4,18). A znovu, co říká prorok: „Toto praví Hospodin: Hle, ti, jimž nebylo určeno pít kalich, ti jej musejí pít, a ty bys zůstal bez trestu? Nezůstaneš bez trestu, určitě budeš pít“ (Jr 49,12).

Co je pak třeba dělat v době morové nákazy, ať už to mají dělat všichni všeobecně, nebo někteří zvlášť, na to máme následující názor:

I. Všichni především potřebují pečlivě chránit své duše před duchovní nákazou skrze bludy, pověry, hříchy a nevěru. K tomu jsou třeba následující věci:

1. Horlivé modlitby k Pánu Bohu za spasitelnou milost a za zachování a upevnění v ní až do smrti. A pokud by to byla Boží vůle, pak i za odnětí té rány nebo záchranu života během ní.

2. Právě pokání, které spočívá v rozpoznání svých hříchů i bludů a v upřímné lítosti nad tím, že jsme se jimi poskrvnili a rozhněvali svého Boha. Samozřejmě pak i v tom, že je skutečně opustíme a začneme dělat to, co nám prikazuje Bůh.

3. Jsou třeba i společné modlitby a pravidelné přicházení k Božímu slovu, kdy mu nasloucháme, vpouštíme ho do svého srdce a obracíme se k dobrému. Že se v době morové nákazy nemají zavírat církevní shromáždění určená ke slyšení Božího slova a svatým modlitbám, vidíme dobře z prosby, kterou vyslovil král Šalomoun při posvěcení chrámu: „Bude-li v zemi hlad, bude-li mor, obilná rez či sněť, kobylky nebo jiná havěť, budou-li ho v zemi jeho bran sužovat nepřátelé či jakákoli rána a jakákoli nemoc, vyslyš každou modlitbu, každou prosbu, kterou

bude mít kterýkoli člověk ze všeho tvého izraelského lidu, každý, kdo pozná svou ránu a svou bolest a rozprostře své dlaně obrácen k tomuto domu. Vyslyš z nebes, ze sídla, kde přebýváš, a odpusť, odplat každému podle všech jeho cest, neboť znáš jeho srdce – vždyť ty sám jediný znáš přece srdce lidských synů“ (2Pa 6,28–30).

4. V této době je také třeba pečlivě zkoumat, jak jistí jsme si svým vyvolením k Božímu synovství a dcerství i k věčnému životu. Což poznáváme a utvrzujeme se v tom díky rostoucí jistotě víry ve vykoupení z hříchů, z ďáblovy moci i z Božího hněvu skrze Krista – a také z toho, že na sobě vidíme obnovu a posvěcení z Ducha svatého, odkud pramení pokojné svědomí před Bohem.

5. Více než v jiných dobách je třeba si navzájem prokazovat milosrdenství, spravedlnost a věrnost.

6. Smíření jedněch s druhými a usilování o pokoj, lásku a svornost.

7. Pilné a časté přemýšlení o všem, co má každý křesťan vědět o morové ráně.

8. Podřízení se Pánu Bohu a pokorné odevzdání se jeho vůli. I kdyby se třeba rozhodl zasáhnout nás tou jedovatou nemocí i smrtí a povolát nás ze světa, ať to jako svrchovaný Bůh udělá, ale přitom ve své dlani milostivě zachová naši duši.

9. A nakonec je třeba upřímná důvěra k Bohu, že cokoli dopustí, neopustí. A že žádná věc na světě, ani tato těžká rána, nás nemůže odloučit od jeho milosti (Ř 8,39).

II. Na druhém místě je třeba chránit svá fyzická těla před tělesnou nákazou, ale přitom dál ponechávat plnou vládu nad svým životem Pánu Bohu. Tuto ochranu je třeba provádět tak:

1. Aby každý pracoval ve svém povolání a zůstával doma, bez zbytečného toulení po náměstí, po ulicích a po domech, když to není třeba.

2. Aby se každý chránil před mlhou a vlhkým ovzduším.

3. Aby užíval prostředky chránící krev před zkažením a nemocí, jak se o tom zmiňují známé ústně předávané i psané lékařské zprávy.

Někteří by pak v době morové nákazy měli navíc dělat ještě toto:

Předně kněží a správci lidských duší, ti mají:

I. Pilně vyučovat lid věcem, které jsou v době morové rány povinni vědět a znát, jako:

1. Správnému smýšlení o morové ráně podle Písma svatého. Nemají před nimi ukrývat ani zatajovat její dobré účinky, aby snad nevědomost v této věci neplo-dila v jejich mysli přílišný strach nebo krutost vůči bližním postiženým tou ra-

nou nebo zoufalství nebo zapomínání na Boha nebo neúctu ke křesťanským tělům zabítým tou ranou nebo urážením moudrých lidí, kteří chápou Boží jednání během této rány a stojí ve svém povolání, nebo zpochybňování věčného spasení nemocných, jež umírají v bolestech na mor, nebo i další zlé věci.

2. Správnému smýšlení i o té nemoci a smrti, pokud by ji Pán Bůh chtěl na někoho dopustit. Ať se na ni připravují, protože nikdo neví, na koho jsou Boží šípy namířeny, koho mají trefit a koho ušetřit.

3. Správnému a dobrému smýšlení o lidech, které ta rána postihla nebo zabila. Aby jimi nadutě nepohrdali, jako by proto měli být horší než jiní lidé.

4. Náležitě službě nemocným, kteří se nemají opouštět.

II. Když správci takto vyučují svůj církevní lid, jsou zároveň podle potřeby povinni navštěvovat, utěšovat a upevňovat v důvěře v Boží milost každého ze svých posluchačů, kterého Pán Bůh zasáhne touto ranou. Tím mají také dokazovat své osvícené smýšlení o Božím řízení celé rány, důvěru v Boží péči při vykonávání svého povolání, lásku k nemocným i věrné plnění svých povinností bez stranění osobám. Bůh je totiž dal ke službě nejen zdravým, ale i nemocným.

III. Mají odnaučit vrchnost i lid tvrdému, krutému zacházení s lidmi zasaženými morovou nákazou. Má je laskavě poučovat a nevymlouvat se na to, že je to už zaběhlý zvyk, že je to nařízení úřadů a že se lidé stejně nedají napravit. Máme víc ctít Boha a jeho přikázání než lidská ustanovení, aby ani nás nepostihla Boží pomsta. Kdyby totiž v této věci neplnili své povinnosti, jistě by nezůstali bez hřichu. Bůh by je považoval za němé psy, kteří neumějí štěkat, a museli by vydávat počet ze všech duší, jež hynou nebo jim někdo ubližuje.

Z naší kratičké zprávy, kterou jsme sepsali o morové nákaze, mohou všichni snadno pochopit, že když chceme my, Čechové, křesťansky pečovat o lidi postižené morovou ranou a sloužit jim, nedopouštíme se žádné neslušné opovázlivosti ani všetečné lehkomyšlnosti. Naopak tím plníme svou křesťanskou povinnost, k níž nás sám Pán Bůh zavazuje svým slovem. Přitom chceme mít správné názory na Boží řízení morové rány a při vykonávání jeho vůle se rádi s plnou důvěrou svěříme do jeho moudré péče. J. A. K.

SEDM DŮVODŮ PROČ UČIT SVÉ DĚTI O HISTORII CÍRKVE

Jeff Robinson

Zeptejte se mých čtyř dětí, jaké jsou lásky jejich otce a hned po „Ježíši, naši mamince, baseballu a týmu Georgia Bulldogs,“ by byli „mrtví lidé“. Proč? Nehleďte na to, že učím historii církve, myslím si, že je důležité, aby moje děti už od útlého věku rozuměly plnosti víry, kterou jim ukazují v Písmu. (A ony vědí, že hrdina té knihy vstal z mrtvých.)

Pokud se spolehnu na to, že mě mé děti poslouchaly, pak by měly být schopny říct vám něco o Lutherovi, 95 tezí a dveřích kostela ve Wittenbergu. (Dokonce umí vyslovit „W“ jako „V“, protože si myslí, že to zní jako hmyz.) Řeknou vám něco o Kalvínovi a jeho nepřijemném konfliktu s Williamem Farelem. Řeknou vám, že William Carey je otec dnešní misie (a nejspíš vám připomenou, že to byl baptista). Řeknou vám, že Spurgeon občas kouřil doutník a že pán s vtipným jménem Atanáš přesvědčil účastníky sjezdu nazvaného Nicejský koncil (pravděpodobně trefí i datum – je to rok 325 po Kristu). Vědí, že na Milvijském mostě se odehrála důležitá bitva. Dokonce vědí, že ti lidé, kteří se v určité soboty zastavují na naší verandě s časopisem Strážná věž v rukou, jsou ariáni dnešní doby. Mně bylo třicet, když jsem se to všechno dozvěděl.

V žádném případě by historie církve neměla nahradit vaše rodinné vyučování Bible. Rodinná pobožnost a Boží slovo musí být u vás doma na prvním místě. Když je navíc naučíte alespoň něco o významných osobnostech a událostech z bohatého dědictví církve, přinese to obrovský užitek. Zde je sedm důvodů, proč bychom měli učit své děti o historii církve.

1. Protože musí vědět, že křesťanství je víra založená na historických událostech.

Ježíš doopravdy žil. Zemřel. Vstal z mrtvých. Vstoupil do nebe. Buduje svou církev, jak slíbil. Historie církve svědčí o tom, že se všechny tyto události skutečně staly – a stále se dějí – v čase a v prostoru a v minulosti. Nechci, aby popletly příběh spasení s Hobitem, Letopisy Narnie, Robinsonem Crusoe nebo Locikou.

2. Protože chceme, aby se vyvarovaly chronologického snobství.

Jak říká C. S. Lewis, nové nutně neznamená lepší (nebo naopak). Stejně jako jejich rodiče, jsou i naše děti neustále zaplavovány zprávami o „novém“ a „lepší“ – verze 1.1, 1.2, 1.3 a tak podobně. Chci, aby moje děti věděly, že evangelium není nové, nemůže být vylepšeno a nikdy se nezmění. Musí také vědět, že

i když při pohledu do historie člověka nenajdeme žádný „zlatý věk“, jsou zde velká probuzení, za jejichž opakování bychom se měli modlit.

3. Protože musí vědět, že pro Bibli stojí za to zemřít.

Jedna z definic církevní historie, kterou učím své studenty, jednoduše zní „bitva o Bibli“. To znamená, že historie církve je zpráva o dva tisíce let trvajícím válce mezi kacířstvím a pravověrností, mezi konkurenčními výklady svatého Božího slova. Chci, aby moje děti věděly, že naše Bible – s tím, že prakticky v každé místnosti našeho domu máme jedno vydání – nebyla zadarmo. Muži a ženy byli vězněni, obtěžováni, bití a zabijeni pro to, abychom my mohli číst Bibli ve svém rodném jazyce. Také diskutovali, bojovali, byli pronásledováni, a dokonce i umírali, když zastávali její správný výklad.

4. Protože musí vědět, že teologie je důležitá.

Chci, aby věděly o Augustinovi a Pelagiově, Kalvínovi a Arminiovi, Wesleym a Whitfieldovi a teologických rozdílech, které je rozdělily, a především, proč bylo takové rozdělení důležité. Chci, aby moje děti byly dobrými teology a byly si vědomy toho, že každý zastává nějakou teologii, ale ne všichni se drží Písma. Chci, aby věděly, že názory a myšlenky mají své důsledky, jak dobré, tak špatné. Apoštol Pavel měl svůj pohled na svět. Stejně tak ho měl i Hitler.

5. Protože musí vidět, že jsme součástí Kristovy církve, která trvá po staletí.

Nejsme první křesťané. A i když moje jižanská výchova (vedená především písněmi) může napovídat opaku, ani má babička nebyla první křesťanka. Chci, aby věděly o odvaze Atanáše, mučení Justina a Polykarpa, brilantnosti Kalvína, nezapomenutelných slovech Luthera a bitvě za Bibli v mé vlastní denominaci (Jižní baptisté). Poslední kapitoly životů našich hrdinů jsou sepsány a my víme, jak úspěšné bylo jejich chození s Bohem. Významní muži a ženy církve představují výborné příklady vytrvalé víry (viz Žd 11).

6. Protože chceme, aby věděly, že i velcí muži mají závažné chyby.

Namalujte velký, trojrozměrný obraz svých hrdinů z minulosti církve – to dobré, to špatné i to ošklivé, abyste připomněli svým dětem, že Ježíš byl/je jediný dokonalý muž. Řekněte jim, že někteří velcí duchovní vůdci jako král David v Starém zákoně dělali hloupé věci, a připomeňte jim, že hříšníci jsou spaseni díky spravedlnosti někoho jiného. Bůh kreslí rovné čáry polámanými klacky. Snad tato perspektiva pomůže ochránit vaše děti před zhoubnými trny farizejství a perfekcionismu.

7. Protože je to povzbuzuje k poslouchání devátého přikázání.

Překrucovat teologii nebo myšlenky někoho jiného znamená přinášet proti nim falešná svědectví. Kalvín nevynalezl předurčení. Svobodná vůle nebyla výhradním dílem Arminia. Wesley (vlastně oba Wesleyovi) a Whitefield se často dohadovali jak v dopisech, tak i v kázáních, ne vždycky dodržovali pravidla při proslovecích a v jejich vztahu nevládl až tak úplně „jemný nesouhlas“, jak se obvykle tvrdí. Tím pádem zesměšňovat znamená překrucovat. A úmyslně překrucovat znamená porušovat Boží přikázání. Nechte je, aby si na tuto myšlenku zvykli již v útlém věku. A pokud bude Bůh milostivý, může jim to pomoci, aby byli zbožnými členy církve.

The Gospel Coalition

Přeložila Marie-Magdaléna Kernalová.

TŘINÁCT LŽÍ, NA KTERÉ NÁS CHCE HŘÍCH NALÁKAT

internet

1. Z tohoto hříchu budeš mít veliký požitek.
2. Tohle není hřích, i když tak vypadá.
3. Musel jsi hřešit, neměl jsi na výběr.
4. Poddej se tomu, jen pro tentokrát...
5. Jak špatné to může být?
6. Nikdo tě neuvidí... nikdo tě nechytne.
7. Jiní lidé takhle hřeší a jsou v pohodě.
8. Bůh ti odpustí...
9. Můžeš na tom zapracovat později.
10. Nemůžeš odolat, nejsi dost silný.
11. Tohle je takový malý hřích.
12. Všichni jsme hříšníci a takový je prostě život...
13. Vydej se pokušení hned teď, ať to máš za sebou, aby ses pak mohl usmířit s Bohem.

PROMĚŇUJÍCÍ MILOST V MANŽELSTVÍ (MANŽEL) II.

Jim Newheiser

Pokračování z minulého čísla.

Manželé, dávejte svým ženám TULIPány. Někteří víte, že tato zkratka má i jiný význam (zkratka pro pět bodů kalvinismu, pozn. překl.), ale pro naši potřebu to bude znamenat toto:

T = Totálně se jí odevzdej

U = Úplně se pro ni oběťuj

L = Lásku soustřeď jen na ni

I = Neodolatelně (angl. irresistibly) ji přitahuj láskou, která očišťuje

P = Potřeby své ženy naplňuj vytrvale

L = Lásku soustřeď pouze na ni

Vraťme se k Efezským 5,25: „Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval.“

Za koho se Ježíš obětoval? Za církev. Ježíš má zvláštní lásku ke své nevěstě, k církvi. Zemřel za nás, dává nám mnoho výsad a výhod. Stejným způsobem musí být muž věrný své manželce. Jeho výhradní věrnost se týká samozřejmě jak jeho těla, tak jeho očí, které jsou součástí těla. Na co se manžel dívá? Pornografie, ostatní ženy? Jsem přesvědčen, že si muži neuvědomují, jak zničující je pro ženu, když jde se svým mužem na nákup a musí přihlížet tomu, jak on očima sjíždí tu ne příliš oblečenou slečnu, co kolem nich právě prošla. Nebo hůř, když prochází kolem manžela sedícího v obývacím pokoji a on rychle zaklapne notebook a ona si uvědomí, že zase sledoval pornografii. To je pohrdání její osobou. Je to porušení sexuálního vztahu v manželství. Ženu to vede k pocitům ponížení a nejistoty. Tělo bojuje. A to, že jste ženatý, vám to neulehčuje. Ale tohle je duchovní bitva a Bůh vám může pomoci.

Co se týče projevování citů – existují muži, kteří rádi flirtují. A to dokonce i ve sborech. Jsou muži, kteří se rádi objímají, až moc pevně. Jsou muži, kteří navazují oční kontakt, jsou vtípní a chytří a svým pohledem ulpívají na jiných ženách. Jeho žena sedí poblíž a říká si: „Přála bych si, aby se takhle díval na mě.“ Je jí všechno jasné. To není nevinná záležitost, ji to velmi zraňuje.

Další způsob, jak byste měli omezovat svou lásku jen na ni – nemusí to být jen jiné ženy, které uvedou vaši ženu do pokušení, aby žárlila, může to být vaše láska ke sportu, vaše posedlost videohrami, vaše kariéra, nebo dokonce vaše služba ve sboru. Tolik žen má pocit, že jsou zanedbávané. Moje manželka Caroli-

ne s nimi komunikuje na své webové stránce s názvem Osamělé ženy. Tam si ženy stěžují, jak je obtížné získat čas a pozornost jejich manžela. Omezit svou lásku pouze na ni neznamená jen to, že ji nebudete věnovat jiným ženám, ale také to, že budete své ženě oddáni a nedovolíte méně důležitým věcem, aby vám v tom bránily. Znal jsem před pár lety jeden pár. Ta žena se na svého muže tak rozhněvala, že mu hodila počítač do bazénu. Neříkám, že to lze ospravedlnit. Ale říkám, že žárčila na manželův počítač tak, jak to žena dokáže. Svou lásku musíte omezit jen na svou ženu, musíte se jí oddat.

I = neodolatelně (angl. irresistibly) ji přitahujte láskou, která očišťuje

... sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná. (Ef 5,26–27)

Ježíš se pro vás učinil neodolatelným, že? On vás k sobě přitáhl, vy sami byste nikdy nepřišli. „I vy jste byli mrtví pro své viny a hříchy... Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtví pro své hříchy“ (Ef 2,1–5). Když jste byli mrtví pro své hříchy, dal vám Ježíš nový život. Učinil se pro vás přitažlivým a přitáhl vás k sobě. Nepřitáhl si vás na počátku jen k víře, ale je plně odhodlán dovést vás do stavu svatosti. Pavel v listu Filipským říká: „... jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista“ (1,6). A to odpovídá veršům z Efezským 5,27. Bůh chce mít církev svatou a bez poskvrny. A zde je způsob, jakým to provádí, popsán jako očištný proces.

Při obrácení jste získali ospravedlnění a byli jste prohlášeni spravedlivými. Víte, že nejste ještě tak svatí, jak budete a možná jak byste měli být. Je to pokračující proces. Boží slovo, kázání, zkoušky, to všechno je součástí neustávající Boží snahy, aby vás více připodobnil Ježíši, protože chce krásnou a slavnou nevěstu. On říká, že takhle máš měnit i svou ženu.

Existuje mnoho mužů, kteří chtějí změnit svou ženu tím, že ji kritizují, mají na ni sobecké požadavky. Tady nejde tak úplně o vás. Cílem by mělo především být, abyste ji učinili krásnější pro Ježíše, i když vy budete samozřejmě těžit z toho, jak ona bude růst ve zbožnosti. Jak vypadá taková zkrášlovací procedura? Tou je Boží slovo a vy ji v něm máte omývat. Jako manžela vás Bůh povolává k tomu, abyste aktivně usilovali o duchovní růst své manželky. Jak to provést? Modlete se s ní, čtete s ní Bibli a diskutujte s ní o tom. Nepředstavujte si, že to musí být něco velkého jako třeba hodina a půl každý večer. Stačí pět minut, a to je daleko více, než kolik tomu muži obvykle věnují a kolik tomu možná věnujete i vy sám.

Ujistěte se, že má vaše žena dost volného času na čtení Písma a na modlitby, že není zavalená prací. Udržujte ji v čistotě, aby se nezamazala špínou světa, myslím v souvislosti se způsobem zábavy, věci, které by ji mohly znesvětit, věci, které mohou jít proti jejímu svědomí. Nikdy ji nenuťte, aby dělala něco proti svému svědomí. Písmo říká, že to, co neděláme z víry, je hřích, takže pokud její svědomí říká ne, nesnažte se jí do té situace natlačit.

Podporujte ji, aby v sobě rozvíjela potenciál, který do ní vložil Bůh, a to doma i mimo domov. Jedna smutná věc, kterou vídám, je sobecký manžel, který nechce, aby žena používala své duchovní dary a aby byla požehnáním pro ostatní v církvi. Zlobí se, když se žena zdrží ve sboru o deset minut déle nebo tam musí být o patnáct minut dřív, aby s něčím pomohla. V Příslaví 31, ve slavné kapitole o statečné ženě, se ve 21. verši říká: „Dlaň má otevřenou pro utištěného a ruce vztahuje k ubožáku.“ Její manžel jí dává svobodu užívat své schopnosti, dary, a dokonce i rodinné zdroje, aby pomohla potřebným. Vy ji taky chcete podporovat a někdy to pro vás bude obět, protože vy byste radši, aby ona sloužila pořád jen vám. Ale měli byste jí dát šanci soužit Bohu a duchovně růst. Bůh vás činí zodpovědné za duchovní růst vaší manželky.

Třicet pět let po svatbě jsem přemýšlel o tom, že mi při svatebním obřadu svěřil Caroline do péče její otec, ale svěřil mi ji v té chvíli i Bůh a mojí úlohou je vrátit ji zpátky lepší, než jaká byla, když jsem ji dostal. Mojí úlohou je být duchovní vůdce, který ji bude omývat slovem, modlit se za ni. Neříkám, že jsem to dělal vždycky dokonale, ale Bůh mi prokazoval veliké milosrdenství. Jednoho dne ji budu muset vrátit. Jeden z nás zemře a já ji chci vrátit v takovém stavu, že bude vidět, že z našeho vztahu duchovně těžila a díky němu vyrostla.

Někteří muži potřebují odvahu, aby udělali rozhodnutí bez ohledu na to, co si přeje jejich žena. Je smutné, že je mnoho mužů sobeckých a prosazují svá rozhodnutí ve chvíli, kdy by měli ustoupit, a naopak, když by měli svá rozhodnutí prosadit, vzdávají se jich. Když podala Eva v zahradě Eden Adamovi ovoce, Adam si ho neměl vzít. Poslechl svou ženu, když ji neměl poslechnout. Později, když Sára s Abrahamem nemohli mít děti, dala Sára Abrahamovi svou služku, ale Abraham ji neměl poslechnout. Poslechl ji, když se jí měl postavit.

Mnoho mužů si tolik váží svého pohodlí a pokoje, že nemají odvahu, aby se jménu svatosti postavili své ženě, když se mylí. Vaše žena chce například něco, co si nemůžete dovolit. Nepočítáte s tím v rozpočtu a významně se zadlužíte jen proto, aby byla šťastná. Nebo to může souviset s volbou toho, kam budete chodit do církve, nebo s jinými důležitými rozhodnutími. „Kdo se třese před lidmi, ten klade

sobě léčku, kdo však doufá v Hospodina, má v něm svůj hrad“ (Př 29,25). Radil jsem mnoha mužům, kteří v tom opakovaně hřeší. Bojí se své ženy a nejsou ochotni udělat zbožné rozhodnutí, protože by tím mohli vzbudit hněv své ženy, její nelibost či nesouhlas. Avšak součástí jejího očišťování je postavit se jejímu mylnému názoru. Samozřejmě to musíte dělat laskavě a něžně. Věřím tomu, že jen málo žen dokáže respektovat muže, kterého ovládají. Většina žen chce silného muže.

P (poslední písmenko) = Potřeby své ženy naplnuj vytrvale

Proto i muži mají milovat své ženy jako své vlastní tělo. Kdo miluje svou ženu, miluje sebe. Nikdo přece nemá v nenávisti své tělo, ale živí je a stará se o ně. Tak i Kristus pečuje o církev; vždyť jsme údy jeho těla. (Ef 5,28–30)

Začalo to už v Genesis, kde Adam o Evě prohlásil: „Toto je tělo z mého těla!“ A Pavel říká: Když se vezmete, stáváte se jedním, jste jedno se svou ženou, ona je součástí vás samotných a vy ji máte milovat jako své vlastní tělo. Máte milovat jako Kristus církev, a to je ta nejvyšší motivace. Jako kdyby tím říkal: I kdybys nespĺňoval tuhle část, tak ona je součástí tebe samého.

Muž, který špatně zachází s částí svého těla, je blázen. Pavel také říká, že ví, že sám sebe miluješ. Možná ztrácíš vlasy, možná přibýváš v pase, ale pořád své tělo živíš a chodíš k doktorovi, je to jediné tělo, které kdy budeš mít, tak se o něj staráš. Tvoje žena je také jediná žena, kterou kdy dostaneš, a i když třeba není dokonalá fyzicky, duchovně, emočně, miluješ ji bezpodmínečně, stejně jako se staráš sám o sebe.

Zajišťuj ji finančně. Pavel říká: „Nikdo nemá v nenávisti své tělo, ale živí je.“ Stejně jako je církev tělem Kristovým a on se o ni stará. Kdybychom měli čas, projdeme se prvních pět kapitol epištoly efezským. Co pro nás všechno udělal? Vykoupil nás, dal nám dědictví, které nám nikdo nevezme, byli jsme adoptováni, jsme údy jeho těla, jsme jeho spoludědicové, posadil nás na nebesích, jsme spoluúčastníky zaslíbení, máme smělý přístup k Bohu, dostali jsme dary, dostali jsme novou přirozenost. Ježíš nám dal všechno, co potřebujeme, štědře se o nás stará. A my muži musíme smýšlet stejně.

Syťte svou ženu, to znamená, starejte se o ni ve všech směrech. Jedním z aspektů této péče je, že bychom měli být ochotní udělat všechno, co je třeba k zaopatření své rodiny. To znamená, že když bude třeba, vezmete další práci, dovzděláte se, budete pracovat přesčasy. Jednou z věcí, které se podle mého názoru v naší společnosti zhoršují, je, že je stále méně mužů ochotných si na sebe tuto zodpovědnost za rodinu vzít. Postrádají motivaci. Někdy se chtějí oženit, tedy spíše chtějí ženu, ale když ji mají, musí být ochotni se o ni postarat

a udělat všechno, co je třeba. Také potkávám muže, kteří na svou ženu nadmíru tlačí, aby ona byla tím, kdo bude zaopatřovat rodinu. Jsou muži, kteří nechtějí děti, protože nechtějí přijít o její plat. Neříkám tím, že žena nemůže pracovat mimo domov. I v Přísloví 31 se hovoří o tom, že žena domů přináší nějaký výdělek, ale muž si musí uvědomit, že jeho povoláním je, aby byl hlavním zdrojem peněz pro rodinu. V listu Titovi 2 se píše, že žena má být tím, kdo pracuje doma, a úkolem manžela je jí zajistit svobodu, aby mohla toto povolání naplňovat. V současnosti provádím dohled nad poradcem v jiné kultuře a na jiném kontinentu, tisíce kilometrů odsud, a minulý týden jsem četl jeden z jeho případů. Jde o rodinu, kde žena je tím, kdo vydělává, mají jedno dítě, druhé na cestě a ta žena řekla manželovi, že už nebude pracovat a že musí začít pracovat on. Jeho výmluva je, že slouží v církvi. Jenže nevydělává. Je to na dobré cestě, je vyučován a veden k tomu, aby tyto zodpovědnosti vzal na sebe. Ani vaše touha pracovat pro církve není omluvou k tomu, abyste se nepostaral o svou rodinu. Když si vaše žena přeje zůstat doma s dětmi, umožněte jí to.

Zajišťovat manželku znamená, že budete štedří. Někteří manželé jsou finančně velmi lakomí. Některé ženy se bojí utratit peníze za sebe, chodí s tak řídkými ponožkami, že byste skrze ně mohli číst knihu, a mají pocit, že musí nejdřív dostat svolení k tomu, aby si něco koupily. Je dobré si udělat rozpočet a je dobré ho plnit, abyste byli schopni platit nájem a jídlo, ale je také dobré být štedrý, samozřejmě do té míry, do jaké si to můžete dovolit. Na začátku manželství jsme si s Caroline v našem rozpočtu vytvořili kategorii, kterou jsme nazvali „bláznivé peníze pro Caroline“, což byla trocha peněz, se kterými si moje žena mohla dělat, co chtěla. Pokračovali jsme v tom celé roky. A hádejte, co udělá moje žena, když dostane bláznivé peníze! Koupí dárky ostatním a dělá pro ně různé věci. Ale i kdyby ne, tak tohle je prevencí napětí v manželství, protože jsou to peníze, se kterými si může dělat, co chce, a nemusí jít o můj nápad, jak s nimi naložit.

Další způsob, jak se o ni staráte, je, že děláte věci, které je třeba udělat. Nemarňte čas. Vaše ženy se skutečně potýkají s tím, že je třeba určité věci kolem domu opravit, a možná v tom hřeší, protože vás kvůli tomu sekýrují. Vy to nevidíte jako ona, protože přemýšlíte následovně: „Tohle není třeba dělat hned, může se to udělat příští týden, příští měsíc.“ Ale ona přemýšlí jinak a říká si: „Kdyby mě miloval, tak by ty dveře od koupelny spravil nebo by opravil tohle a tohle by zařídil.“ Ona vám v těchto věcech také musí prokazovat milost, ale na druhé straně si pamatujte, že si tím ukládáte do banky lásky, když děláte věci, které jí leží na srdci a řešíte je rychle a bez otálení.

Důležité také je naplňování jejich emočních potřeb. Máte muže, kteří říkají: Proč si moje žena stěžuje? Máme hezké auto, hezký dům, bankovní kartu může používat, jak chce. Ona si ale nechtěla vzít kreditku a bankomat, chtěla vztah, přátelství. Někdy muži, kteří dobře zabezpečují svou rodinu, nejsou dobří přátelé. Ona má možná vyšší potřebu přátelství než vy. Potřebuje se napojit, komunikovat, potřebuje vědět, co se odehrává ve vašem srdci, chce, abyste se s ní sdílel, touží po vysoké úrovni intimity. Nechcete, aby byla vaše žena osamělá, chcete, aby byla emočně naplněná. Žena touží po romantice. Jak je smutné, když se ta romantická část odehraje před uzavřením manželství a pak už nic. Chce se cítit milovaná.

Máte také naplňovat její sexuální potřeby. 1. Korintským 7,4 říká, že vaše tělo patří jí. Věřím tomu, že vaše žena má právo mít děti, když po nich touží. To je součástí dohody. Je to součástí naplňování role ženy, kterou jí Bůh určil. To možná znamená, že se budete muset obětovat, abyste mohl tyto potřeby naplnit. Žena má potřebu sexuální blízkosti. Poslední roky mě udivuje, že jsou to spíše ženy, kdo si stěžují, že se jim muži sexuálně nevěnují. Pro vaši ženu je to důležitá oblast, ve které se chce cítit přitažlivá, chce vědět, že směřujete veškerý svůj sexuální zájem na ni. Je pro ni důležité, aby nebyla opomíjena. Také by mohla mít tendenci se bát, že chodíte jinam.

Musíte naplňovat její duchovní potřeby. Jak už jsem řekl, modlete se s ní, za ni, nabídněte jí verš k povzbuzení. V Efezským 5,29 se říká: „... živí je a stará se o ně.“ To znamená, že se budete snažit ji pochopit, je jiná než vy. „Stejně i muži: když žijete se svými ženami, mějte pro ně porozumění, že jsou slabší; a prokazujte jim úctu, protože jsou spolu s vámi dědičkami daru života. Tak vašim modlitbám nebude nic překážet“ (1Pt 3,7). Někteří muži zertují o tom, že je velmi těžké ženám porozumět, a já nepopírám, že to tak je. Moje žena si ze mě někdy utahuje: „Která Caroline se zítra probudí?“ Ony jsou všechny dobré, ale některé jsou lepší. Neexistuje způsob, jak bych mohl předpovědět, kterou z nich ten den dostanu, ale i to je součástí vzrušení, které přináší život v manželství. Uvědomte si však, že s ní nemůžete jednat jako s dalším chlápkem. Ona se od vás velmi liší a úkolem vašeho života je ji studovat. My v IBCD máme padesát otázek, které byste měli položit své ženě. Jsou mezi nimi takové zkoumavé otázky jako např. Co by podle tebe naše manželství hodně vylepšilo? Uveď jednu nebo dvě věci v mém smýšlení, jednání, které bys ráda změnila? O které věci by sis přála, abych se staral? Pamatuji si, že když jsem to četl poprvé, vzal jsem Caroline na večeři a třásl jsem se. Byli jsme spolu dvacet let a ona ke mně byla velmi laskavá. Jsou to věci, které potřebujete vědět.

Také to znamená, že budete vůči ní všeobecně trpěliví. „Muži, milujte své ženy a nechovejte se k nim drsně“ (Ko 3,19). Spousta mužů chová vůči svým ženám hořkost a hněv v srdci. To však není Kristův způsob a není to milostivé. Soudí své ženy, protože jsou jejich ženy hříšnice a nejsou dokonalé. Nejsi rád, že s tebou Ježíš takovým způsobem nejedná? Jedná s námi lépe, než si zaslouží naše hříchy. Ale jestli je ve tvém srdci hořkost, neobelhávej sám sebe. Není to tím, že se tvoje žena potřebuje změnit. Máš v srdci hořkost, protože ses pro ni rozhodl, a sám si ji způsobuješ, když se svou ženou jednáš na základě zákona, a ne na základě milosti. Když ji budeš milovat jako Kristus, hořkost odejde.

Pro mnohé muže je to veliký problém. Někteří manželé jsou netrpěliví, nadávají a zastrašují tak svou ženu, ale my musíme být jemní, něžní, ona je křehčí nádoba. Ne, že by byla snad méně hodnotná. Ona je křišťál a ty jsi něco jako plastový kelímek. S křišťálem se zachází jemně. Jednej s ní s úctou. V Přísloví 31 je toho také mnoho o manželovi: „Srdce jejího muže na ni spoléhá a nepostrádá kořist“ (v. 11). 1. list Petrův 3,7 říká, že jsou ženy spoludědičkami daru života. Když ti dal Bůh autoritu, neznamená to, že jsi lepší než ona. Duchovně jste si zcela rovní.

Někteří muži, odborníci na Efezským 5,22, tedy na poddanost žen, kteří nikdy nestudovali Efezským 5,25, dokážou své ženy velmi ponižovat a kontrolovat i v těch nejmenších detailech. Láme mi to srdce. Před třiceti lety nám byl jeden manželský pár velmi blízký. Když jsme však byli pohromadě, vnímal jsem, jak se manžel snažil své ženě zasahovat i do úplných maličkostí, ponižoval ji a jednal s ní, jako kdyby byla hloupá. Ona si potom našla muže, který si nemyslel, že je tak hloupá. Pro to, co udělala, neexistuje omluva, ale můj přítel nese velikou zodpovědnost za to, že nectil svou manželku a jednal s ní ponižujícím způsobem.

Mimochodem, to, že jste její hlavou, neznamená, že o všem rozhodujete a ona jen dělá, co jí poručíte. Když se v Přísloví 31 píše, že srdce manžela na jeho ženu spoléhá, znamená to, že při činění určitých rozhodnutí si můžete říct, že vám Bůh dal rovnocennou pomocnici a že by vám mohla pomoci uvidět věci, které vy nevidíte. Zjistěte, co si myslí. Ano, budete muset udělat konečné rozhodnutí, a to je už tak dost těžké.

Shrnutí

Chovejte se k manželce láskyplně, projevujte jí city. Nejde jen o sex, držte se za ruce, promlouvejte k ní laskavě, noste jí květiny, bonboniéry, cokoliv, co má ráda. Vyjadřujte jí chválu. V Přísloví 31 se říká: „Její synové povstávají a blahověčí jí, též její manžel ji chválí: ‚Statečně si vedly mnohé dcery, ale ty je všechny předčíš.‘“ Nezapomeňte, že v 1. Petrově 3,7 je napsáno, že když se svou ženou nebudete jed-

nat, jak se patří, bude to překážkou vašim modlitbám. Pokud nejednáte se svou ženou s pochopením, nejste k ní milostivý a laskavý, ovlivní to váš život s Bohem. Děje se to proto, že se odpojíte od evangelia, stáváte se nemilosrdným služebníkem. Bůh vám odpustil dluh mnoha desetitisíců dolarů a vy ji teď odsuzujete pro pár dolarů, které vám dluží. Takhle s vámi Kristus nejedná.

Vytrvejte pevně i ve chvílích, kdy je manželství těžké. Někteří muži se ptají: „A co když je těžké mou ženu milovat?“ Ale my milujeme, protože on první miloval nás. Je to Boží dobrotivost, co nás vede k pokání. Čím těžší je ji milovat, tím větší možnost máš být jako Ježíš. Pamatuji si, jak jsem radil jednomu muži ohledně jeho ženy. Ona měla velmi těžký život, těžké dětství, zákonické rodiče. Řekl jsem mu: „Uvědomuješ si, že tvoji ženu nikdy nikdo nemiloval Kristovou bezpodmínečnou láskou?“ Byla neustále odsuzována, špatně s ní zacházeli, nadávali jí. Nikdo jí nikdy neřekl: „Rozhodl jsem se, že tě budu milovat, ať se děje cokoliv.“ A kdo ví, jakou proměnu to v ní může spustit. A právě takovým způsobem ji máš měnit – biblicky –, milovat ji daleko více, než si zaslouží, a modlit se, aby Bůh tvou lásku k ní použil proměňujícím způsobem.

A co když ke své manželce necítíš žádnou náklonnost? Existuje příběh o páru, který šel k biblickému poradci. Řekli mu: „My se nemilujeme.“ A poradce jim správně odpověděl: „Tak se to budete muset naučit.“ Pokud ke své ženě nemáš lásku, není to tím, že kdyby se víc snažila, budeš ji milovat. Vrať se k Efezským 5,25: „Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev...“, ne jako ona miluje tebe. Pokud nemilují svou ženu, nic k ní necítím, musím jít do Bible a přemýšlet o Kristově lásce ke mně. Musím si připomínat Boží milost vůči sobě. Musím si v Kristově lásce libovat, vychutnávat si ji, těšit se z ní. A to naplní mou nádrž, takže ji budu moci milovat tak, jak si to možná ani nezaslouží.

A co když vaše žena odmítá následovat vaše vedení? To je opravdu těžké. Pokud děti žijící ve tvém domě nenásledují tvé vedení, máš na to nějaké zbraně. Můžeš je potrestat, plácnout, vzít mobil, zakázat počítač. Avšak Bible ti nikde neuděluje stejnou autoritu vůči tvé manželce. Někteří manželé prosazují své vůdčí postavení odporným způsobem. Jsou krutí, panovační, násilní. Muži se mě ptají: „Já opravdu chci, aby mě moje manželka následovala a udělala jistou věc, jenže ona nechce. Co můžu dělat?“ Odpovídám: „Téměř nic.“ Nemůžeš ji popadnout za vlasy a vtáhnout ji do auta, aby s tebou jela do sboru, do kterého chceš chodit ty, nebo aby s tebou šla na seminář, kterého se chceš zúčastnit, nebo cokoliv jiného. Možná rozumíš tomu, proč tě nechce následovat, a musíš nejdříve vyjmout trám ze svého vlastního oka, ale někdy prostě manžel musí říct své manželce: „Opravdu

chci, abys to udělala, ale pokud nechceš, je to mezi tebou a Bohem. Já tě nutit nemůžu.“ Pokud vyznává, že je křesťanka, může to dojít až tak daleko, že budeš muset požádat o pomoc někoho v církvi. Mám na mysli postup v Matoušovi 18,15–17. To už záleží na závažnosti problému, např. přehnané utrácení atd.

Pár slov na závěr

Máme mezi sebou i svobodné muže. Chcete-li se oženit, protože si myslíte, že o vás někdo bude pečovat – v tom případě ještě nejste připraveni. Pochopte, co to znamená manželství. Je mezi námi příliš mnoho chlapců v tělech mužů, kteří nejsou připraveni na manželství. Manželství je o životě obětavém pro druhého a péči o něj, jako se Bůh stará o vás. A ne vždycky to bude jednoduché.

Pro svobodné ženy: Zní to tak romanticky, že si vezmete oslnivého prince, který vám vezme dech. Ale já jsem už poskytoval poradenství párům, kdy už oslnivý princ nebyl tak oslnivý, a to pouhých pár měsíců po svatbě. Musíte hledat zbožnost, musíte si najít muže, který vám bude nosit TULIPÁNY, který zná Kristovu lásku, miluje Krista a je unesen Kristovou láskou. Studujte, co říká Písmo o tom, jak by měl vypadat manžel, a rozhodně své nároky nesnižujte.

Vdaným ženám chci říct: Modlete se za své muže. Nekritizujte je. Jakékoliv sebemenší úsilí o TULIPÁNY oceňte. Jakmile se objeví úplně malinkatý tulipánek, rychle ho co nejrychleji zalijte velkým množstvím vody a pohnojte. A rozhodně neříkejte, že není tak hezký jako ten u sousedů.

Nám, ženatým mužům, bych ještě rád řekl: Než budete schopni milovat svou ženu Kristovou láskou, musíte být sami poddáni své hlavě, Ježíši. Pokud jste pod jeho autoritou a vaše životy jsou pohlcené jeho velkou láskou k vám, najdete radost v tom, že ji budete milovat a že se pro ni budete vydávat.

Přeložila Julie Petrecká

T = Totálně se jí odevzdej

U = Úplně se pro ni obětuj

L = Lásku soustřeď pouze na ni

I = neodolatelně ji přitahuj láskou, která očišťuje

P = Potřeby své ženy naplňuj vytrvale

PATERO ÚSKALÍ PENĚŽ

Paul David Tripp

1. Peníze mohou způsobit, že zapomínáš na Boha.

Fyzické strádání tě může přimět k tomu, abys volal k Bohu o pomoc, a když ho o ni žádáš, začne ti docházet, že ji potřebuješ nejen z hlediska potřeb fyzických, nýbrž i v potřebách duchovních. Kazatel církve z velmi bohaté společnosti mi řekl, že vzhledem k tomu, že jeho lidé si mohou díky penězům zařídit prakticky cokoliv, je pro ně těžké vnímat sebe samotné jako potřebné. Očekáváme, že jmění nám poskytne nezávislost, která nás ovšem může svádět, abychom uvěřili v iluzi své vlastní autonomie (že máme právo žít, jak se nám zachce) a své vlastní soběstačnosti (že v sobě samotných máme vše, co potřebujeme, abychom byli takoví, jak se od nás očekává, a dělali to, co se od nás očekává). Díky penězům si můžeme dovolit sebestředný styl života a jednat jakoby nebylo nic většího, než jsme my a naše osobní touhy, potřeby a pocity.

Teď mě prosím nechápejte špatně. V Písmu není žádné učení, které by nás vedlo k tomu, že chudí lidé jsou na tom duchovně lépe než ostatní. Mým cílem je upozornit vás na jedno z úskalí peněz. Peníze mohou fungovat jako součást životního stylu, který ve svém jádře zapomíná na existenci Boha a jeho plánu. V tomto životním stylu jde více o oslavu sebe samého než o slávu Boží a využívání finančních prostředků je omezeno na naplnění vlastních přání, námi definovaných „potřeb“ a honbu za vlastním pohodlím a potěšením. Kdo se nechají poplavit takovým životním stylem, nemusí teologicky popírat existenci Boha, ale jejich peníze podporují způsob života, který ji ignoruje.

2. Peníze mohou změnit způsob, jakým sám sebe vnímáš.

Peníze jsou stimulant. Dají se použít jako prostředek povzbuzující život zaměřený buď na Boha, nebo na nás samotné. Jeden kamarád mi řekl, že se roky pyšnil svou oddaností a smířeností s „prostým“ životním stylem, dokud nepřišel k penězům. Najednou se přistihl, že by chtěl luxusnější auto, líbila se mu ta dražší košile a chtěl se jít najíst do lepší restaurace. Řekl: „Bylo ponižující přiznat si, že jsem nežil prostý život, protože jsem tomu byl duchovně oddán. Žil jsem prostý život, protože jsem byl chudý.“

Peníze v tobě mohou probudit sebestřednost a zhýčkanost. Mohou tě přimět, že budeš nespokojený s tím, co ti dříve stačilo, a co hůř, kvůli penězům můžeš

začít od života očekávat, co bys od něj očekávat neměl, a myslet si, že si zasloužíš něco, co si nezasloužíš. Peníze mohou mít obrovský vliv na to, za koho se považuješ a jak smýšlíš o svém životě, a na očekávání, která tě dovedou ke zklamání.

3. Peníze mohou vést k opovrhování druhými.

Stal jsem se svědkem velmi smutné události, která měla dost jasné vysvětlení. Bohaté děti stály kolem bezdomovce a posmívaly se mu, zatímco on se jim snažil dostat z cesty, seč mu síly stačily. Jaký byl rozdíl mezi těmi dětmi a bezdomovcem? V pravém slova smyslu tam žádný rozdíl nebyl. Děti i bezdomovec byli stvořeni k Božimu obrazu, aby odrazili jeho slávu. Všichni byli hříšníci se zoufalou potřebou vykoupení. Ani bezdomovec, ani bohaté děti neměli ve svých rukou události, které je dovedly do jejich nynějšího postavení. Ani děti, ani bezdomovec by nemohli stanout před Bohem a říct, že mají na něco nárok. Jenomže ti chlapi neviděli, že jsou bezdomovci podobní. Vnímali se jako lidské bytosti na vyšší úrovni a k nebohému bezdomovci se chovali jako k méněcennému.

Co je vedlo k tomu, že přemýšleli a zacházeli s tím mužem takovým způsobem? Nabízí se zde mnoho odpovědí, až příliš mnoho, než abychom je zde všechny zvážili, ale můžeme najít jeden hlavní prvek, který vše podnítl – peníze. Pro středoškoláky z předměstí byl ten muž pobuda, povaleč, ztracený případ. Oni byli ti vyvolení. Bylo to zlé a podlé, ale ukazuje to na jedno z úskalí peněz. Stejně jako peníze předefinují tvou identitu, mohou také změnit tvůj pohled na ostatní. Peníze mohou roznítit pyšné předsudky, které číhají skryté v srdci každého hříšníka.

4. Peníze mohou oslabit tvé odhodlání v boji s pokušením.

Ve svém doznání o prostém životě poukazoval kamarád ještě na další skutečnost. Jeho chudoba ho skutečně chránila před tím, aby se plně oddal své chamtivosti. Ne, neochránila ho před občasnou závistí nebo nespokojeností, nicméně jednoduše neměl peníze na to, aby si koupil, po čem jeho sobecké srdce dychtilo. Právě z tohoto důvodu nás Bible varuje před nebezpečím bohatství. Do tohoto světa přicházíme jako lidé, kteří potřebují převychovat. Přicházíme sem jako hrozba pro sebe samotné. Jsme přirozeně více nespokojeni než spokojeni. Přirozeně nás více láká to, čeho bychom se měli bát. Intuitivně vzdorujeme hranicím, které pro nás Bůh vytyčil. Takže cokoliv, co nás v životě chrání před sebou samotnými, co nás drží na uzdě, co nám ztěžuje jít cestou svých tužeb, je požehnaní.

Peníze jsou nebezpečí, které odstraňuje zábranu – cenovou dostupnost –, a tím odhaluje naše srdce. Pouze pokud máme z Boží milosti opravdu přeměněná vděčná srdce, můžeme žít zdrženlivý život, aniž bychom se nechali zlákat každým sobeckým přáním, které si naše peněženka může dovolit. Většina z nás si zkrátka často kupuje nepotřebné, protože jsme naslouchali touhám, které je třeba omezit, a omezení je potřeba, protože si můžeme dovolit téměř cokoliv, co v danou chvíli upoutalo pozornost našich srdcí.

5. Peníze financují tvou oddanost království vlastního ega.

Dostáváme se k jádru celé věci. Už jsem se o tom několikrát zmínil, přesto je třeba, abychom tomu věnovali zvláštní pozornost. Když přijde na utrácení a každodenní využití peněz, neexistuje žádná neutralita. Když máte peníze a používáte je, musíte si stále připomínat, že jde o projevy uctívání. Tak moc zásadní problém to je. Buď používáte své zdroje k uctívání sebe samých, i když si to možná neuvědomujete, nebo vědomě využíváte své jmění k uctívání Boha. Investuješ své peníze buď do budování svého malého sebestředného království jednotlivce, nebo jsou odevzdány ve prospěch velkolepého, nádherného a věčného království Boha. Každý hříšník čelí pokušení využívat zdroje, které dostal, aby financoval potřeby, přání a tužby království svého ega, a čím více peněz má ve svých rukou, tím silnějším se toto pokušení stává.

Na penězích tedy opravdu záleží. Bůh nás umístil do světa, kde peníze existují a ovlivňují směr a způsob našeho života. Peníze nás vystavují jak požehnání, tak i nebezpečí, a proto je otázka peněz mnohem hlubší, přesahující nad rámec finanční gramotnosti a schopnosti sestavit si dobrý rozpočet. Jsou peníze, vzdělání a rozpočet prospěšné? Samozřejmě! Ale nedostanou se až na úroveň, kde leží skutečné nebezpečí peněz.

Když zneužívám peníze, nedělám to, protože jsem neznalý nebo bez rozpočtu. Ne, zneužívám je, protože mě v tu chvíli nezajímá, co si Bůh nebo kdokoliv jiný myslí. Něco chci, a pokud k tomu mohu použít své zdroje, získám to. Peníze jsou důležité, protože spolupracují s jedním z nejdůležitějších aktérů v mém srdci: sobeckostí hříchu. Žádné množství peněz ani vzdělání nebo finanční gramotnost nemá moc mě osvobodit od dravé chamtivosti mého hříšného srdce. O to mohu žádat pouze jednoho: svého mocného a milosrdného Spasitele. Ví, jak sobecký a chamtivý umím být. Ví, že činím rozhodnutí jeden den a druhý už na ně nedbám. Ví, jak snadno se nechám svést k myšlence, že je ve stvoření něco, co by uspokojilo mé toužebné srdce. Ví, že mohu říci, že věřím v Boha, a přesto žít,

jako by neexistoval. A tak mě požehnal svou všudypřítomnou milostí. Ano, tato milost mi odpouští, ale činí více než to: poskytuje mi vše, co potřebuji k životu ve světě, který se točí okolo peněz, abych žil životem, ke kterému jsem byl stvořen. Co je nejkrásnějším darem této milosti? Není to věc, nýbrž osoba. Božím nejlepším darem je on samotný. Přišel a žije ve mně, aby mě dokonale vyzbrojil k boji, který nastane, když se spojí touhy uvnitř mě s pokušením okolo mě.

Peníze jsou důležité, ale Boží milost je ještě důležitější. Sama o sobě poskytuje jak sílu, tak i svobodu, kterou budeme potřebovat, dokud úskalí peněz nepomine.

www.crossway.org

Přeložila Marie-Magdaléna Kernalová

DÁVÁNÍ

C. S. Lewis

Nevěřím, že se člověk dokáže vypořádat s tím, kolik by měl dávat. Obávám se, že jediným bezpečným pravidlem je dát více, než můžeme ušetřit. Jinými slovy, pokud naše výdaje na pohodlí, luxus, zábavu apod. odpovídají normám běžným mezi těmi se stejnými příjmy, jako jsou naše vlastní, pravděpodobně dáváme příliš málo. Pokud se nás naše dávání vůbec nedotýká ani nám v ničem nebrání, tvrdím, že dáváme příliš málo. Měli by zde být věci, které bychom chtěli dělat a nemůžeme, protože náš závazek dávat je vylučuje.

*K čemu peníze v rukou hlupáka? Chce koupit moudrost? Vždyť nemá rozum!
(Př 17,16)*

*Kdo miluje peníze, peněz se nenasytí, kdo miluje hojnost, nemá nikdy dosti.
Také to je pomíjivost. (Kaz 5,9)*

K obveselení se strojí pokrm a radost životu dává víno; peníze vyřeší všechno. (Kaz 10,19)

ZNOVUZROZENÍ BOHŮ (1)

Peter Jones

Když jsem se v roce 1964 přestěhoval z Velké Británie do Spojených států, myslel jsem si, že jsem zemřel a odešel do nebe. Amerika tehdy vypadala tak křesťansky. Jedinou tmavou skvrnkou na celém tom obrazu bylo, že se lidé báli celosvětového rozmachu marxismu. Velkou hrozbou byl komunismus, tedy politický výraz toho, co jinak nazýváme „ateistický humanismus“.

Dva roky poté, co jsem přijel studovat teologii do Ameriky, mě požádali, abych se zúčastnil semináře na téma hnutí „Smrt Boha“. Před nějakým časem působila jistá skupina takzvaných teologů, kteří se snažili popsat smrt Boha. Začalo to být natolik závažné, až se to stalo součástí semináře na teologické fakultě. Celá pointa byla v tom (jak vyjádřil jeden z vůdčích teologů tohoto hnutí, T. J. J. Altizer), že se Bůh naprosto vtělil do světa skrze svou smrt na kříži, čímž osvobodil člověka od jakékoli cizí transcendentní božské moci. Jak jsme tak seděli pospolu, můj profesor a ostatní studenti nabývali přesvědčení, že máme co do činění s jasným ukazatelem, že světský humanismus vítězí a brzy se rozmůže i po celém Západu a stane se velkým oponentem křesťanské víry. Neuvědomovali jsme si ale, že jedním ze členů skupiny „Smrt Boha“ byl také muž jménem David Miller, profesor náboženství na univerzitě v Syrakusách, který byl členem nakladatelské komise Společnosti pro biblickou literaturu. Tento muž měl veliký vliv na rozhodování, co se bude psát a vydávat o Bibli.

David Miller sám v roce 1974 skutečně i vydal knihu (kterou jsem objevil až mnohem později) s názvem Nový polyteismus. V této knize Miller zapsal následující prognózu: Se smrtí Boha budeme svědky znovuzrození bohů a bohyň starověkého Řecka a Říma. Byla to předpověď poněkud matoucí Znovuzrození bohů? Co to znamená? Zdálo se, že Miller ve spojitosti s takzvaným velkým triumfem sekulárního humanismu ví o něčem, co ještě nikomu nedošlo. Miller si uvědomil, že smrt Boha neznamena smrt představy božského; jde o smrt Boha Bible (jak uvedl Altizer, jakékoli cizí transcendentní božské moci). Vidíte, právě to lidé nechtějí. Nechtějí Boha, který je transcendentní (přesahuje nás), je svrchovaný a na nás nezávislý, a tak musí být tento Bůh zabit. Od té doby je takový Bůh v lidských myslích pomalu ale jistě popravován.

Zánik sekulárního humanismu a postmodernismu

Sledujeme, jak křesťanství postupně ztrácí svůj kulturní vliv, ale velkým překvapením je také zánik samotného sekulárního humanismu. Světský humanis-

mus se pomalu stahuje do pozadí, ztrácí moc. A jeho místo přebírá to, co bychom mohli nazvat znovuzrozením pohanských kultů. Smrt sekulárního humanismu nastala po celé řadě událostí. Humanismus sliboval, že rozumem – brilantním uvažováním člověka – spasíme svět. Pak jsme však byli svědky dvou světových válek a vyhlazení milionů lidí právě takzvanými světskými humanisty, muži jako byli Stalin, Pol Pot a další. A lidé se začali cítit opuštění a bezradní a při tom všem museli čelit světu bez jakéhokoli druhu spirituality.

Mnozí intelektuálové 19. a počátku 20. století předpovídali, že veškeré náboženské projevy nakonec zcela vymizí. Karel Marx pokládal člověka za nejvyšší božstvo a náboženství bylo podle něj „opium lidstva“. Fridrich Nietzsche prohlásil: „Bůh je mrtev ... zabili jsme ho.“ Freud se ve své knize *Budoucnost jedné iluze* vyjadřuje o náboženství jako o klamání davů nebo o kolektivní neuróze, ze které je potřeba se uzdravit – jako z nějaké mentální choroby. Ti všichni svorně uvažovali tak, že „sekulární humanismus nutně spěje k vítězství“.

To byla jen předpověď, ale realita se vyvíjela jinak. Sekulární humanismus neuspěl kvůli všem problémům, které nám přinesl. K jeho porážce přispělo mnoho faktorů. Jedna z věcí, která sekulární humanismus ničí, je postmodernismus. Postmodernismus používá rozum k tomu, aby kritizoval to, jak rozum používali sekulární humanisté. I tento přístup má však v sobě háček: je totiž nemožné myslet racionálně a nejsou tu ani žádná objektivní vysvětlení existence. Tím vším si tedy i postmodernismus vysloužil svou vlastní smrt; a koneckonců, proč bychom vlastně měli věřit racionální analýze těchto postmodernistů, kteří sami tvrdí, že něco jako racionální analýza ani neexistuje?

Takže jsme už zaznamenali smrt sekulárního humanismu, a dokonce i smrt postmodernismu. A co proměna naší kultury, kterou předpovídal David Miller – tedy vpád bohů a bohyň starověkého Řecka a Říma? Miller k tomu měl pravděpodobně přidat ještě východní božstva, protože jejich vpádu už jsme skutečně svědky. Jestliže je obraz schopen vyjádřit to, co bychom nevyjádřili ani tisíci slov, pak se můžeme hodně dovědět z fotografie zveřejněné na Huffington Post v roce 2016: je na ní dvacet příslušníků kanadské policie v uniformách, jak sedí na modlitebních stoličkách v buddhistickém chrámu. Tento počín byl, tuším, zorganizován vedoucím této skupiny policistů, který po příslušnících policejního sboru chtěl, aby se procvičovali ve vědomé meditaci podle buddhistické filozofie. Na této fotografii se nám nabízí zajímavé kontrastní sblížení mezi tradičními západními hodnotami se smyslem pro zákon a pořádek a naprosto odlišným světonázorem buddhismu.

Jak k tomu dochází? Naše kultura se mění tak, jak jsme to nečekali. Naše kultura není sekulárně humanistickým výdobytkem, ve skutečnosti je hluboce duchovní. Znáte výrok: „Jsem duchovní, ale nemám nic společného s náboženstvím?“ To je užitečný popis současného stavu naší kultury. Lidé chtějí duchovno; nechtějí sekulární humanismus. Aby to mohlo nastat, muselo se přihodit něco velmi zvláštního. Elizabeth Fox-Genovese, někdejší radikální intelektuálka představující hnutí hippies, pronesla ke konci svého života neuvěřitelný výrok stran revoluce z šedesátých let 20. století. Řekla: „V rozmezí pozoruhodně krátkého období se odehrála kataklyzmatická transformace samotné podstaty naší společnosti.“ V průběhu této „živelné proměny“ jsme přitom byli svědky znovunastolení starověkého pohanství na Západě. Na denním pořádku toho takzvaného „útoky na západní civilizaci“ bylo využití sexuality jako pomyslného beranidla, kterým se cíleně ničily základní principy západní kultury, aby je pak nahradil úplně nový typ společnosti. Mezi tyto principy přitom patří i veškeré křesťanské pojmy a představy o tom, kdo je Bůh.

Reformace 21 (www.reformation21.org)

Přeložila Kateřina Gjergji-Holzerová.

JE TĚŽKÉ ODLÍŠIT HO OD NEOBRÁCENÉHO ČLOVĚKA!

A. W. Tozer

*A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli.
(Ř 12,2)*

Po staletí se církev stavěla proti světské zábavě, protože rozuměla tomu, že jde o:

- plýtvání časem,
- únik před znepokojivým hlasem svědomí,
- způsob, jak odvrátit svou pozornost od morální vykazatelnosti.

A kvůli tomu byla církev hrubě znevažována bezbožníky. Ale postupem času ji toto znevažování vyčerpalo natolik, že se bez odporu vzdala. Zdá se, že když už nedokáže zvítězit nad velkým bohem „zábavy“, rozhodla se spojit s ním síly a využít jeho schopností. Průměrný člen církve žije tak světsky a bezstarostně, že je těžké ho odlišit od neobráceného člověka!

„Svět pronikl do církve a církev má za to, že to tak má být! (Horatius Bonar)“

JAKO PÁN ODPUSTIL VÁM, ODPUSŤTE I VY!

Karel Trnka

„Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpusťte i vy.“ (Ko 3,13)

Zákonem pro křesťana je Kristus. Tak, jak jednal on vůči nám, máme jednat i my vůči druhým. To vidíme i v našem verši. Nejprve se dozvídáme, co máme dělat (snášet se navzájem a odpouštět si), dále pak, podle jakého vzoru máme jednat (jako Pán odpustil i nám). V Pavlových slovech můžeme vidět silné pouto mezi Kristovou milostí a naší zodpovědností odpustit druhému. Abychom to pochopili více, připomeňme si podobenství o nemilosrdném služebníkovi.

V 18. kapitole Evangelia podle Matouše čteme:

Tehdy přistoupil Petr a řekl mu: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Až sedmkrát?“ Ježíš mu řekl: „Pravím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát.“ „Proto je království Nebes podobné králi, který chtěl provést vyúčtování se svými otroky. Když začal účtovat, přivedli mu jednoho, který mu dlužil deset tisíc talentů. Protože však neměl čím zaplatit, rozkázal ho jeho pán prodat i se ženou a dětmi i se vším, co má, aby tak splatil svůj dluh. Onen otrok padl na zem, klaněl se mu a říkal: ‚Měj se mnou trpělivost, pane, a všechno ti vrátím!‘ I slitoval se pán onoho otroka, propustil ho a dluh mu odpustil. Ale když onen otrok vyšel, našel jednoho ze svých spoluotroků, který mu byl dlužen sto denárů; popadl ho a začal ho škrtit, říká: ‚Zaplať, co mi dlužíš!‘ Jeho spoluotrok padl k jeho nohám a prosil ho: ‚Měj se mnou trpělivost, a zaplatím ti.‘ On však nechtěl, ale šel a uvrhl ho do vězení, dokud nezaplatí dluh. Když jeho spoluotroci uviděli, co se přihodilo, velmi se zarmoutili; šli a oznámili svému pánu všechno, co se stalo. Tehdy si ho jeho pán zavolal a řekl mu: ‚Otroku zlý, celý ten dluh jsem ti odpustil, protože jsi mě poprosil. Neměl ses také ty smilovat nad svým spoluotrokem, jako jsem se i já smiloval nad tebou?‘ A jeho pán se rozhněval a předal ho mučitelům, dokud mu nezaplatí celý dluh. Tak i můj nebeský Otec učiní vám, jestliže ze srdce neodpusťte každý svému bratru jeho přestoupení.“ (Mt 18,21–34).

Dodejme ještě, že dané podobenství je součástí textu o církevní kázni. Pán zde vysvětloval svým učedníkům, jak mají postupovat v případě, že proti nim zhřeší jejich bratr (k tomu se dostaneme později). Petr se pak ptá na typickou tělesnou otázku, která odhaluje hodně o naší (jeho) neschopnosti odpouštět: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Až sedmkrát?“

Pán mu však neodpovídá konkrétním číslem, jak by člověk očekával, ale říká mu: „... ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát,“ což můžeme přeložit jako, „buď připraven odpustit kdykoliv“! Následuje podobenství, které nám ukazuje na vztah mezi naším a Božím odpuštěním.

Jednání „nemilosrdného služebníka“ cosi zjevuje o jeho postoji vůči milosrdenství jeho krále (a nakonec i vůči králi samotnému). Zatímco jeho král s ním jednal milostivě, když se mu klaněl a prosil ho o odpuštění svého dluhu, tento zlý služebník ale dále jedná krutě s těmi, kdo byli dlužní jemu.

Ještě je třeba zohlednit, že král v tomto příběhu má vyšší postavení než náš služebník (otrok). Ať už byl dluh jakkoliv vyčíslitelný, byl daleko vážnější, neboť náš služebník byl dlužen samotnému králi, který má mezi lidmi nejvyšší postavení, autoritu i moc. Bylo mu tedy odpuštěno skutečně mnoho!

Avšak když tento zlý otrok odešel omilostně od krále, nalezl svého spoluotroka (na stejné společenské i mocenské úrovni) a jednal s ním podle jiného metru, než jednal král, jenž má navíc, jak už jsme si řekli, vyšší postavení a autoritu! Zatímco král mohl jednat podle práva a vyžadovat dluh, jednal milostivě; zlý otrok měl na druhou stranu jednat milostivě, ale dožadoval se svého práva.

Podobenství nás učí, že měl daný otrok svým jednáním vůči druhým imitovat jednání milostivého krále vůči němu. Měl být jeho dobrým jednáním pohnut k dobrému jednání s druhými. Ano, učí nás tedy, že máme odpouštět. Učí nás, že máme jednat podle milosti, a ne podle práva.

Bůh, jenž má nekonečně vyšší autoritu a postavení než jakýkoliv lidský král, odpustil nám hříšníkům, kteří jsme přijali Krista, obrovský dluh. A to má být dostatečným motivem pro naše další milostivé jednání s druhými.

Pakliže takové jednání chybí, je to důsledek odpojení lidského srdce od evangelia. Proč jednáme podle práva s druhými, když Bůh s námi jednal podle milosti? Takové jednání je urážkou vůči Boží milosti a i jejím, byť nechtěným, zapřením. Proto Pán na konci podobenství dodává: „Tak i můj nebeský Otec učiní vám, jestliže ze srdce neodpustíte každý svému bratru jeho přestoupení.“

A proto vidíme v našem textu ona slova: „Jako Pán odpustil vám, odpustte i vy.“ Zadržujete-li někomu odpuštění, jednáte jako nemilosrdný služebník. Ukazujete, co si myslíte o oběti Pána Ježíše Krista. Zjevujete skryté věci svého srdce: že Boží milost nemá veliký dopad na vaše jednání. Potom je potřeba ptát se, zda vám bylo skutečně odpuštěno, zdali jste poznali sami sebe a svůj hřích a okusili sladkost Boží milosti? Jestliže vůči vám zhřešil váš bratr, je vaší povinností napravovat takového člověka v duchu mírnosti a laskavosti a odpustit mu. Tak jako

Pán jednal s námi, i my máme jednat s ostatními. Písmo nám říká: „Bratři, kdyby byl někdo i přistížen v nějakém přestoupení, vy, kdo jste duchovní, napravujte takového člověka v duchu mírnosti a dávej si každý pozor sám na sebe, abys i ty neupadl do pokušení. Neste břemena jedni druhých, a tak naplňte zákon Kristův“ (Ga 6,1–2).

Doposud jsme se zabývali svou povinností odpouštět. Odpuštění můžeme definovat jako smazání dluhu člověka, jenž se vůči nám provinil. Nesmíme ovšem opomenout napomínání a proces nápravy onoho bratra, na který se také krátce zaměříme. Odpuštění je o našem vztahu vůči provinilému člověku. Písmo nás nabádá, abychom vůči svému bratru nezadržovali odpuštění. Jde ale dál: Hledá i nápravu jeho chování!

Nechce jen, abychom mu odpustili a zůstali nečinní. Kdepak! Písmo nás vede k tomu, abychom takového člověka napravovali v duchu mírnosti. Ne však kvůli sobě, zde je potřeba dávat veliký pozor (my nepotřebujeme jeho skutky, abychom mu odpustili), ale kvůli němu, církvi i Boží slávě. Člověk, který hřeší vůči nám, hřeší vůči Kristu, který za nás zaplatil (hřeší tedy vůči Bohu), a nakonec mají jeho činy vliv na celou církev a i její vnímání ve světě. Jde nám tedy o dobro daného člověka: O jeho nápravu. Jde nám o reputaci církve a jde nám o Boží slávu.

Neměli bychom vnímat nápravu jako výměnný obchod za své odpuštění. Chceme bratrovi pomoci, chceme očistit církev a oslavit Boha!

Existuje postup nápravy člověka, jenž se proti nám provinil. Ten je popsán v 18. kapitole evangelia podle Matouše před textem o nemilosrdném služebníku.

Pojďme si jej krátce připomenout:

Jestliže tvůj bratr proti tobě zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima. Poslechně-li tě, získal jsi svého bratra. Jestliže by však neposlechl, vezmi s sebou ještě jednoho nebo dva, aby ústy dvou nebo tří svědků byl potvrzen každý výrok. Jestliže by je neposlechl, pověz to shromáždění, a jestliže by neposlechl ani shromáždění, ať je ti jako pohan a celník. (Mt 18,15–17)

Postup je tedy následovný:

1. Osobní pokárání mezi čtyřma očima (vyhnout se pomluvám a manipulacím).
2. Pokud neposlechně, je třeba přivést jednoho nebo dva další svědky, kteří mohou hříšné jednání daného bratra dosvědčit. To ale neznamená, že je nejprve přesvědčím o své pravdě a udělám z nich tedy žalobce, aniž by byli nejdříve svědky (má to tedy probíhat bez manipulace).
3. Pokud neposlechně, dozví se o tom shromáždění (a svědci mohou vypovídat o tom, co viděli, v rámci shromáždění církve). A pokud neposlechně ani shro-

máždění, dojde k vykonání soudu a vyloučení, a bude se na daného člověka nahlížet jako na nevěřícího.

Hlavním smyslem předešlého textu je náprava daného bratra. Pokud všechny body selžou, neznamená to ovšem, že mu neodpustíme! Máme vůči němu změnit chování (my i církev). To vše ale má vést k jeho nápravě, k očistění církve a k Boží slávě! O církevní kázni by se dalo napsat mnoho. Prozatím si vystačíme s tím, co jsme uvedli. Vraťme se ale znovu k hlavnímu tématu zamýšlení našeho článku, k odpuštění.

Martin Luther řekl, že odpuštění je Boží přikázání. Musíme pamatovat na Pánova slova: „Dávám vám nové přikázání, abyste se navzájem milovali; jako já miluji vás, abyste se i vy navzájem milovali. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým“ (Jan 13,34–35).

Uvedený verš je zřídlem pro všechna další novozákonní přikázání. A nakonec i náš text, jenž říká: „... jako Pán odpustil vám, odpusťte i vy,“ nás vrací zpátky ke kříži a Pánovu slovu, abychom se milovali způsobem, který bude odrážet jeho lásku k nám. Odpuštění je potom něco samozřejmého, co vyplývá z poznání Božího odpuštění vůči nám.

Na závěr svůj text uzavřeme krásným citátem C. S. Lewise, který o odpuštění řekl následující:

Být křesťanem znamená odpouštět neodpustitelné, protože Bůh odpustil to neodpustitelné v nás.

www.slovo-pravdy.cz

Nenávist vyvolává sváry, kdežto láska přikrývá všechna přestoupení. (Př 10,12)

Utrhač, kudy chodí, roznáší důvěrnosti, kdežto kdo je duchem věrný, ukryje to. (Př 11,13)

Kdo miluje napomenutí, miluje poznání, kdežto kdo domluvy nenávidí, je tupec. (Př 12,1)

Vlídna odpověď odvrací rozhořčení, kdežto slovo, které ubližuje, popouzí k hněvu. (Př 15,1)

Pláství medu je řeč vlídná, lahodou duši a uzdravením kostem. (Př 16,24)

Kdo stojí o lásku, přikrývá přestoupení, ale kdo je přetřásá, rozlučuje důvěrné přátele. (Př 17,9)

Je ctí pro muže upustit od sporu, kdejaký pošetilec jej však rozpoutává. (Př 20,3)

PROBLÉM VÝZVY K PŘÍCHODU DOPŘEDU

*(Přepis druhé části Otázek a odpovědí na regionální konferenci
Pravda kříže, Ligonier 2014)*

Co si myslíte o výzvách k příchodu dopředu?

Dr. Stephen Nichols: Budu mluvit o historickém kázání „Hříšníci v rukou rozhněvaného Boha“. Na tomto kázání byl v Enfeldu přítomen Eleazar Wheelock. Tento člověk později založil Dartmouth University a také pro nás zaznamenal, k čemu při kázání došlo. Jde samozřejmě o známé kázání, při kterém Jonathan Edwards musel přestat mluvit kvůli křiku ve shromáždění. A tak Eleazar Wheelock píše, že „kazatel ukončil své kázání. Zazpívali jsme píseň a šli jsme domů.“

V té době starší sboru napadlo, že pokud bude mít někdo velkou touhu, napíše po kázání vzkaz a starší sboru nebo diakon za ním potom přijde. Když po společném rozhovoru učiní ten člověk vyznání víry a v další den Páně nebo za několik týdnů se z víry vyzná veřejně, stane se plnohodnotným členem sboru a bude mít účast na večeri Páně. Tak se to dělalo v Edwardsových sborech a nových anglikánských sborech v době velkého probuzení. Výzvu k příchodu dopředu považujeme skutečně za americký fenomén z druhého velkého probuzení za Charlese Finneyho. Finney měl nápad, který nazval „lavice toužících“ – pokud máte touhu, pojdte dopředu a budeme se vám na místě, při bohoslužbě věnovat. A tady má v dějinách americké církve počátek výzva k příchodu dopředu. K tomu jsou právě dobří církevní historikové. Prostě vám předloží historická data. Nechají na kazatelích a teologích, aby je posoudili. Já vás pouze informuji. Sami posuďte.

Dr. Lawsons, vy pocházíte z baptistické tradice, kde má výzva k příchodu dopředu své stálé místo. Co si o tom myslíte vy?

Dr. Lawson: Pamatuji si, že když jsem v roce 1980 absolvoval seminář, hned jsem odešel do velkého baptistického sboru a hned první týden po mém příchodu jsem nastoupil do služby pro studenty vysokých škol a také mladé manželské páry. Měl jsem nad touto službou dohled. Pamatuji si první víkend, kdy jsem tam byl. Už bylo naplánováno setkání mladých párů. Sešlo se nás tam asi 50 až 60 účastníků a vzpomínám si, že v pátek večer jsme všichni udělali veliký kruh a abych probořil ledy, abych odstartoval ten víkend a abych všechny poznal, řekl jsem: „Chtěl bych, aby každý řekl své jméno, odkud je a vydal nám své svědectví, kdy a jak poznal Krista.“

Když jsme ten kruh dokončili, měl jsem pusu dokořán. Nemohl jsem uvěřit tomu, co jsem slyšel. Opakovaně, znovu a znovu a znovu jsem slyšel svědectví lidí, kteří přišli dopředu jako děti nebo jako náctiletí: „... ale můj život se nezměnil. Šel jsem na univerzitu, žil jsem ve světě, pěkně divoce, a modlil jsem se, aby to nemělo následky. A potom jsem se oženil a měli jsme dítě atd. atd.“ Nakonec šli do sebe a svůj život zasílili Kristu. Ale tolikrát jsem slyšel, že lidé šli dopředu a nenastalo žádné obrácení, i když se modlili, podepisovali kartičky či cokoli jiného. Lidé nedocházeli spásy.

Další neděli jsem byl určen (protože jsem byl pastor pro univerzitní studenty), abych stál vepředu, až bude pastor za kazatelnou vyzývat k příchodu dopředu.

A tak jsem shromáždil lidi, kteří přicházeli dopředu, vzal jsem je za pódium a měl jsem asi 30 sekund na to, abych si zaznamenal jejich jména, adresy, telefonní čísla, kdy byli spaseni, abych zapsal jejich svědectví, a potom jsem je přivedl zpátky, než se dozpívala píseň „Tak, jaký jsem“.

Chci tím říct, že jsem to zažil na vlastní kůži.

Asi po třech týdnech jsem pochopil, že je to zcela nesmyslné! Myslím tím, že přivádíme jakési lidi před sbor a přitom ani nevíme, co jsou zač. Znáte to: „Máte 15 sekund na to, abyste mi vydal svědectví.“ A já jsem se musel probírat příšernými, hroznými svědectvími, která jsem se snažil nějak vyložit, dokončoval jsem za ně jejich věty a potom jsem je vedl zpátky na pódium. Musel jsem s tím přestat. Řekl jsem pastorovi, že to zabíjí moje svědomí. Vy jste pastor, my můžeme dělat cokoli, k čemu nás vedete, ale já nemohu být tou osobou, která stojí vepředu a mluví s těmi, kteří tam přijdou.

Nakonec jsem tedy pastoroval veliký Jižní baptistický sbor o 4 až 5 tisících členech a na konci byla výzva k příchodu dopředu. To přesně totiž děláte, když jste pastorem takového sboru. A tak jsem tam kázal 8 let.

Zajímavé bylo, že jsem kázal a nikdo dopředu nepřicházel. Moje kancelář se nacházela v prostoru za kazatelnou (v podkroví). Po skončení bohoslužby jsem do ní odcházel a doslova týden co týden se ozývalo klepání na dveře. Přesně, jak řekl Spurgeon: „Zraněný jelen se chce schovat do houští a tam si líže rány.“ Nechce se předvádět před lidmi.

A tak jsem se vracel do své kanceláře (a jak by řekl R. C. Sproul: „Zastavte mě, jestli lžu“) a stala se ta nejužasnější věc: ve středu večer, v neděli večer a v neděli ráno se členové sboru týden co týden obraceli. Nikdo nešel dopředu, ale všichni se obraceli sami. Obraceli se na parkovišti, na schodech před sborem... Nemyslím si, že by vůbec kdy někdo přišel dopředu.

Když jsme tedy založili náš nový sbor, řekl jsem si: „To je šílené!“ Už nebudu vyzývat k příchodu dopředu. Budu kázat slovo. Celé kázání bude výzvou, abys odevzdal život Kristu, a já budu tím člověkem, kterého lze po kázání velmi lehce najít. Jsem vpředu nebo jsem v hale a jsem ten poslední, kdo odchází. Pokud chceš více informací, prosím, přijď a promluvíme si.

Také je pravda, že před 19. stoletím se nic podobného nedělalo. Lidé tedy celých osmnáct století církevních dějin docházeli ke spáse bez uličky vysypané pilinami, bez příchodu dopředu. Myslím si tedy, že se to velmi zneužívá. Zažil jsem to a protpěl jsem si to.

Dr. R. C. Sproul: Ke smutnému zneužívání dochází v tom smyslu, že to dává zástupům lidí falešný pocit bezpečí. Myslí si, že jsou spasení, protože zvedli ruku, odrecitovali modlitbu nebo prošli uličkou. Víte, že Edwards kázal to kázání jako varování vyznavačům víry. Bylo adresováno těm, kdo vyznali víru a kdo si mysleli, že když vyznali víru, tak jsou spasení. Jistěže každý, kdo je spasen, je vyzván, aby vyznal svou víru, ale Ježíš znovu a znovu varoval, že mnozí mu řeknou v onen den: „Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu nedělali to a to?“ A on jim řekne: „Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.“

Nejste ospravedlnění vyznáním víry. Jste ospravedlnění tím, že ji skutečně máte. Nemůžete to zmanipulovat. Jen Duch svatý může obrátit. Jen Duch svatý může změnit stav duše a znovuzrodit člověka, který je mrtvý v hříchu a přestoupení. Nemůžeme to vynutit. A pokud to děláme, dáváme lidem falešný pocit bezpečí, a tím je přivádíme do věčného nebezpečí.

Přeložila Julie Petrecká.

*V ten čas **řekl Ježíš:** „Velebím, tě Otče, Pane nebes i země, že jsi ty věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je maličkým. Ano, Otče, tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od Otce; a nikdo nezná Syna než Otec, ani Otec nezná nikdo než Syn – a ten, komu by to Syn chtěl zjevit. **Pojďte ke mně** všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, **a já** vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.“ (Mt 11,25–30)*

Poutníková četba

Letos si připomínáme 350. výročí úmrtí Jana Amose Komenského. Hodnota knih, které Komenský napsal, je nevyčísitelná a jejich nadčasovost ohromující, četbu nám ale ztěžuje jejich starodávný jazyk, který je pro nás jen těžko srozumitelný. S velikou bází a úctou před člověkem, který zanechal světu nesmírně hodnotný odkaz, a s touhou přinést dnešnímu čtenáři alespoň střípky z tohoto pokladu, jsme se pustili do díla převádění Komenského knih do jazyka 21. století.

Jako první jsme před deseti lety vydali nejoblíbenější knihu Jana Amose Labyrint světa a ráj srdce v jazyce 21. století, která vznikla v době, kdy ukryt před pronásledováním prožíval hluboké zoufalství nad ztrátou rodiny. Ačkoli se autor nacházel v tíživé životní situaci, kniha je čtivá, poučná a nepostrádá humor. Přesto Poutníková dobrodružství ve světě končí absolutní beznadějí a touhou utéct pryč z tohoto světa. Vystrašený Poutník se nakonec setkává s Ježíšem Kristem, v němž nachází nejen odpuštění hříchů, ale i jedinou pevnou oporu, na kterou se lze plně spolehnout v životě tomto i budoucím. Proto Labyrint provází český národ od doby Komenského až dodnes. Svědčí o tom čtvrtá sloka písně vyhnanců: „Nevzali jsme s sebou nic, po všem veta, jen bibli Kralickou, Labyrint světa.“ Kromě Labyrintu jsme pro Vás do moderního jazyka zatím převedli ještě následující tituly:

Přejeme Vám, abyste mohli prožít mnoho zajímavých i radostných chvil při četbě Komenského knih.

Vaši Jan a Jara Suchých

Poutníková četba

Poutníková četba

Pravá láska

Co Bible říká o vztazích a manželství

Dr. Chris Richards a Dr. Liz Jones

- Přejete si potkat pravou lásku a chcete svůj vztah vést tak, aby přinesl slávu Bohu?
- Rádi byste věděli, co má chození společného s manželstvím?
- Chcete se vyhnout bolesti a zklamání?

Odpovědi nám dává kniha stejných autorů jako oblíbené knihy Dospívání přirozeně – Boží cestou pro kluky a pro holky. V knize najdete zajímavé příklady ze života a praktické rady a aplikace – to vše v rámci učení Bible.

„Chce to odvahu napsat knihu o Božím pohledu na vztahy a sex a bude to také chtít odvahu si tuto knihu přečíst. Ale autoři se odvážili být upřímní a velmi srozumitelně vypsali radosti a zodpovědnosti života podle Božího záměru. Kdo si to vezme k srdci, ušetří mnoho slz a bolesti a místo nich přijde naplnění a radost. Tohle je knížka, kterou by si měl každý přečíst.“

Roger Carswell

104 stran, formát A5, cena 170,- Kč

Poutníková četba, Žandov 85, 403 390 Chlumec, tel.: 472 741 623

www.PoutnikovaCetba.cz